

Den vanskelige sannheten

- Myten om "okkuperte palestinske territorier"
- Den forvirrede visjonen om en tostatsløsning
- Løgnene om at jødene stjal arabisk land
- Den palestinske politistaten

I desember feiret jødene høytiden Hanukkah som er til minne om gjeninnvielsen av Tempelet etter at europeerne hadde svinet det til under den første europeiske okkupasjonen av Landet Israel. Bildet er fra feiringen ved Tempelmuren i det jødiske kvarter i Israels hovedstad Jerusalem. Her har jøder bodd og feiret sine merkedager siden kong Davids tid. Ifølge Norges utenriksminister er imidlertid det eldgamle jødiske kvarter i Jerusalem "en ulovlig israelsk bosetting på okkupert palestinsk område" som er etablert i strid med folkeretten. Det jødiske nærværet på dette stedet er derfor etter hennes forstand "*et hinder for fred,*" slik hun har uttrykt det overfor Stortinget. Året 2020 ble preget av at en rekke arabiske land, som de første, har inngått avtaler om normalisering og fred med Israel. Det er vårt håp at også norske myndigheter en gang skal finne det riktig å normalisere sitt forhold til den jødiske staten. (Foto: Mendy Hechtman/Flash90)

SMA-info

Fakta om Israel og antisemittisme

Utkommer fire ganger årlig

Abonnement: 500 NOK/år

Redaktør

Michal Rachel Suissa

I redaksjonen

Liv Strømme

Per Antonsen

Dato

September 2021 | Tishrei 5782

Utgiver

Senter mot antisemittisme (SMA)

Org.nr. 984 595 948

ISSN 1891-1544

Kontakt

Postboks 104, 0216, Oslo

Tel: (+47) 9229 3036

E-post: post@sma-norge.no

Web: www.sma-norge.no

Bankgiro: 6242.10.60644

Vipps: 84727

Forbehold: Innholdet i SMA-info representerer ikke nødvendigvis oppfatningen til SMA. Redaksjonen er ikke ansvarlig for annonsene og deres innhold. Redaksjonen forbeholder seg retten til å forkorte manuskripter.

Med utgivelsen av SMA-info ønsker vi å gi leseren et tidsskrift som setter søkelyset på jødernes og Israels eksistensielle problemer og fellesskapet innenfor den jødisk-kristne kulturen i Norge, Israel og Midtøsten.

I denne sammenheng fokuserer vi spesielt på forekomsten av diskriminerende, delegitimerende, nedverdiggende, ekskluderende og undergravende uttalelser og atferd rettet mot jødene som mennesker, deres kultur, nasjon og land. I solidaritet med andre diskriminerte, forfulgte og undertrykte grupper og minoriteter i regionen, bringer vi også informasjon om deres situasjon.

SMA-info er et uavhengig medium for folkeopplysning som søker å bidra til å utvide og rette opp perspektivet i den politiske, sosiale og kulturelle debatten omkring disse tema, og virke som et korrigerende supplement til massemedienes ensidig negative fremstilling av Israel. I SMA-info finner du artikler som ingen andre norske medier publiserer.

“How beauteous mankind is!

O brave new world,

That has such people in’t”

Shakespeare (The Tempest)

REDAKTØRENS MENING

Den vanskelige sannheten	Michal R. Suissa	4
--------------------------	------------------	---

ISRAELS KAMP FOR SINE RETTIGHETER

Myten om "okkuperte palestinske territorier" – Del 1 av 2	Dov Fischer	12
Sionisme er rettferdighet	Nachshon og Caleb	18
Den reelle årsaken til den lange arabiske krigen må erkjennes	Caroline Glick	22
Hvorfor møtet i San Remo for 101 år siden er så viktig i dag	Dore Gold	28
Krigsforbrytelser fra Hamas og Israels rett til å forsvare seg	Alan Baker	30
Den forvirrede visjonen om en tostatsløsning	Victor Sharpe	46
Løgnene om at jødene stjal arabisk land	Alex Grobman	50

JØDEHATETS KILDER

Nye antisemittiske resolusjoner	Alan M. Dershowitz	55
Palestinske skolebøker, rapporten fra Georg Eckert Institute	Dag T. Elgvin	58
Det som ligger bak utbruddet av palestinsk vold	Dore Gold	62

FREDSPROSESSEN

Hvordan palestinske ledere narrer amerikanerne	Bassam Tawil	65
Gjen-bosettingen av de innfødte jødene i Israel	Howard Rotberg	68
Hvordan palestinske ledere narrer amerikanerne	Bassam Tawil	70
Gjen-bosettingen av de innfødte jødene i Israel	Howard Rotberg	74

MINORITETENE OG MIDTØSTEN

Den palestinske politistaten	Khaled Abu Toameh	84
Tyrkia ærer en masseorder, pedofil og slavehandler	Raymond Ibrahim	90

Den vanskelige sannheten

Michal Rachel Suissa

Norge på villspor

Vi opplevde nylig at Norge, sammen med USA og NATO, trakk seg ut av Afghanistan hvor vi gjennom to tiår har ført *“krig mot terror”* som det kaltes. Vi tapte den krigen og fikk oppleve en svært uskjønn og avslørende kapitulasjon og tilbaketrekking som ennå i lang tid vil koste menneskeliv.

Å tape krigen mot terror kan være skjebnesvangert, det være seg i Afghanistan eller i Norge. Skal man ha håp om å vinne den krigen, er det en første forutsetning at man vet og forstår hva terror er for noe. Det jødiske folk vet mye om hva terror er og hva man må forstå og gjøre for å slå den tilbake. Israel har med hell greid å redusere anslagene fra terrorister mot sivilbefolkningen til en brøkdel av hva de var for bare få år siden.

Dette har ikke blitt tatt nådig opp av “det internasjonale samfunn” som Norge gjerne vil være en del av, især som medlem av FNs”politbyrå,” Sikkerhetsrådet. Der lar vi aldri en anledning gå fra oss til å reise kritikk mot Israels til tider ganske vellykkede seire over terrorismen. Det virker som om det ikke er så farlig om man taper krigen mot terror, selv etter å ha ofret tusener av menneskeliv i kampen. Nå får vi jo anledning til å vise storsinn overfor de resulterende flyktningestrømmene og på ny markere oss som humanitetens forkjempere. Det er dette vi holder på med og vi har mange sterke talsmenn og -kvinner som forsvarer vårt humanitære standpunkt både i og utenfor Sikkerhetsrådet.

Kirken viser feil vei

Vi har ofte forundret oss over de til dels ytterliggående anti-israelske uttalelsene som har kommet fra Mellomkirkelig råd for Den norske kirke. I april kom dette rådet med en ny og mer omfattende “strategi” for sitt engasjement for “rettferdig fred i Palestina og Israel.” Vi synes å gjenkjenne påstandene og misforståelsene til tidligere generalsekretær i Verdenskirkerådet, Olav Fykse Tveit, slik han har klaget over “den israelske okkupasjonspolitikken” i mange år. De har karakter av politiske tvangstanker og han deler dem med flere av sine kolleger.

“Det virker som om det ikke er så farlig om man taper krigen mot terror, selv etter å ha ofret tusener av menneskeliv i kampen.”

Hele strategien hans bekymrer oss fordi vi vet av gammel og hardt tilegnet erfaring at det stadig gjentakende og usanne litaniet om “okkupasjon og brudd på folkeretten,” enten det kommer fra kirkelig hold eller fra Statens myndigheter, har en sikker effekt når det gjelder å underbygge og forsterke antisemittismen i det norske samfunnet. Virkningene av den agitasjonen har flere ganger vært dokumentert av Holocaust-senteret og andre, og vi merker dem selv i vår kontakt med samfunnet.

Antisemittismen er ikke et grasrotfenomen i et samfunn som det norske. Den er en gift som formidles til folket fra samfunnets eliter. Som det ble uttrykt under en internasjonal konferanse om dette problemet: “... det dreier seg om viljen til å hengi seg til bakvaskelse, – en vilje til å tro på falskneriet. Dette er det som skaper grunnlaget for antisemittismen, og det kommer ikke nedenfra i samfunnet. Det begynner med elitene. Og det er der antisemittismen må utfordres.”

Tar man egentlig avstand?

Mellomkirkelig råd, MKR, sier at de “tar klar avstand fra alle former for antisemittisme og jødehat.” Men det virker ikke troverdig, og især ikke når MKR mot slutten av sitt nye strategidokument i realiteten slutter seg til boikottbevegelsen, BDS. Her tar de “sterk avstand” fra Israels karakteristikk av organisasjonen som antisemittisk. Men både USA og Tyskland har i likhet med Israel funnet grunn til å anse denne bevegelsens virkemidler som antisemittiske. Dens tilknytning til terror-organisasjoner og til ytterliggående anti-israelske miljøer er ikke noe det legges skjul på. Vi er sikre på at dette er kjent for den norske kirkes ledelse og MKR, og da taler de mot bedre vitende.

Denne dobbeltheten i MKRs fremstilling av sin strategi sammen med stadig gjentatte og udokumenterte påstander om israelske lovbrudd skaper et svært tydelig inntrykk av at forfatterne av dokumentet har et antisemittisk ærend med sin strategi. Hele dokumentet er preget av den dobbeltmoralen som den internasjonalt aksepterte definisjonen til IHRA (The International Holocaust Remembrance Alliance) viser til når den definerer som antisemittisme det å kreve en atferd av Israel som ikke forventes eller kreves av noen annen demokratisk nasjon.

MKR vet at det finnes stater i verden hvis atferd er på kant med internasjonal rett. Men MKR anklager utelukkende Israel for dette uten å ha grunnlag for det i fakta, og sier i klartekst at “... MKR aksepterer ikke en definisjon av antisemittisme som legger til grunn at kritikk av israelske myndigheters politikk eller av staten Israel er antisemittisme.” MKR “tar avstand fra en begrepsbruk som egentlig er maktspråk for å kneble ytringsfriheten til meningsmotstandere.”

Vi går ut fra at MKR er kjent med at åpenlyst jødehat i Norge forsvares av domstolene med henvisning til ytringsfriheten som har vide grenser i dette landet. MKR kan derfor føle seg like trygg som foreningen Vigrid for at de ikke vil bli hverken tiltalt eller dømt for diskriminering, rasisme eller hatefulle utsagn. Når det gjelder formidlingen av antisemittisk tankegods, har vi til tider vanskelig for å skille formålet med agitasjonen fra disse organisasjonene fra hverandre. Vi tror de vet at de skaper jødehat.

Heller ikke deres påstander og insinuasjoner om at Israel kanskje ikke er en “demokratisk rettsstat” som er “*tuftet på internasjonal anerkjent rett, demokrati og like rettigheter for alle borgere,*” er uproblematisk i denne sammenheng. Og når MKR hevder at “... *hvilke landområder som skal inngå i den moderne staten Israel, vil ikke bli tatt seriøst av politiske forhandlere eller av det internasjonale samfunnet som skal anerkjenne grensene,*” må vi spørre om hvilke “politiske forhandlere” det er MKR snakker om? Er ikke MKR kjent med at Israel for lengst har inngått freds- og grensetraktater med både Egypt og Jordan som i minste detalj fastsetter hvor de internasjonalt anerkjente grensene for disse statenes utøvelse av suverenitet går?

Det finnes ikke noen annen ordning for anerkjennelse av internasjonale grenser enn den som praktiseres av tilstøtende stater gjennom inngåelse av gyldige traktater dem imellom. Mener MRK at i Israels tilfelle er det noen andre som skal godkjenne mellomstatlige grenser? Eller er dette bare et annet eksempel på at MRK er fullstendig på villspor i sin oppfatning av allmenn folkerett og utnytter sin egen mangel på kunnskap til å villed sine menigheter?

Vi vil råde MRK til å slutte med å føre kirkens folk på villspor i slike spørsmål. Resultatet av slik feilinformasjon kan ikke bli annet enn at antisemittismen i samfunnet forsterkes. Vi ser det i mediene hver dag.

MRK sier de vil “motarbeide kristensionismen” og vil “utfordre de “israelsvennene” som i realiteten bidrar til å undergrave Israel som rettstat og demokrati gjennom å legitimere Israels folkerettsbrudd og aksept av en

“Denne dobbeltheten i MKRs fremstilling av sin strategi sammen med stadig gjentatte og udokumenterte påstander om israelske lovbrudd skaper et svært tydelig inntrykk av at forfatterne av dokumentet har et antisemittisk ærend med sin strategi.”

“”jødisk stat” som differensierer i utøvelsen av sivile rettigheter.” Dette overrasker oss ikke. Å motarbeide kristne menneskers støtte til jødisk selvbestemmelse i eget land har stått på antisemittenes dagsorden i uminnelige tider, og det å påstå at det er Israels venner som undergraver Israel som rettsstat og demokrati, er en løgn som bare antisemitter kan være i stand til å formidle.

I dialog med ondskapen

Vi leser om fortørnede mennesker som har reagert med avsky på uttalelser fra den islamske imam Noor Ahmed Noor, fra moskeen Minhaj ul-Quran Norge i Drammen, som har delt sin religiøse tro med vennene på Facebook. Den erkjennelsen hans studier i islamsk teologi har gitt imam Noor Ahmed Noor, er ifølge ham selv at *“Hitler sparte noen jøder slik at verden kan vite hvor ond denne nasjonen er og hvorfor det er nødvendig å drepe dem.”*

Det som får oss til å stusse, er ikke imamens islamske tro, men at noen her i landet, etter at Norge har vært vertsland for islam i et halvt århundre, synes at denne imamens preken inneholder noe nytt som det nå er en særlig grunn til å reagere på. La det derfor være slått fast med det samme: Hans islamske lære skiller seg ikke det minste ut fra det som er alminnelig islamsk teologi over hele verden. Slike tanker som de han forfekter overfor sine soknebarn i Norge, har det vært undervist i så lenge islam har eksistert. I Norge får moskéene statlig og kommunal støtte for å formidle sitt velkjente budskap, inkludert det antisemittiske.

Vi regner med at en fremtredende politiker som tidligere utenriksminister Jonas Gahr Støre, som lenge pleiet kontakt med Hamas, vet at i denne organisasjonens vedtekter, Artikkel 7, finner vi følgende formål: *“Dommens dag vil ikke komme før muslimene bekjemper jødene og dreper dem. Da vil jødene gjemme seg bak steiner og trær, og steinene og trærne vil rope ut: “O muslim, der er en jøde som gjemmer seg bak meg, – kom og drep ham.”* Så sent som i mai satte Hamas rakettangrep bak sine ord og drepte jøder.

At man i undervisning og prekener i islamske moskéer systematisk og vedvarende formidler jødehat, er allment kjent over hele verden. Ingen bør tro at Norge er et unntak. Det forundrer oss derfor at det på kirkelig hold i Norge er opprettet og påkostet en organisasjon som fører “dialog” med lokale islamske instanser, inkludert med Hitler-beundreren fra Drammen som ikke legger skjul på og gjentar at han mener *“Israel er en djevel. Hitler drepte ikke alle og lot noen leve slik at verden kan se hvordan de setter menneskeheten i fare når de er i live.”*

I Drammen finnes det et kirkelig organ som kalles “dialogsenter” og hvor man synes det er trist og er full av beklagelse over at den Hitler-vennlige imamen har vært ærlig nok til ikke å legge skjul på sin teologi, men tvert om fremstiller den i klartekst på Facebook. Vi forstår godt at det må være pinlig for en “dialogpresten” Ivar Flaten, prest og daglig leder for “Kirkelig Dialogsenter, Drammen, å få brettet ut for offentligheten at han fører dialog med ondskapens opphav. Men det stanser ikke der. “Dialogprest” Ivar Flaten vil fortsette “dialogen” med hans dialogsalige islamske antisemittiske venner:

“Jeg fastholder nødvendigheten av dialog,” uttaler “dialogpresten Ivar Flaten,” – “... også med dem vi er svært uenige med både politisk og teologisk. Men det går en grense. Formidling av den type “skitt” som Noor har publisert, er over den grensen.”

Men hva er det vi leser? Er “dialogprestens” muslimske kollegas årtusengamle religiøse tro og overbevisning som han har vært oppflasket med siden barndommen og som er teologisk begrunnet i islams “hellige skrifter,” noe “skitt”? Vet ikke “dialogpresten” at alt hva Hitler formådde å uttale av jødehat er teologisk begrunnet i islams fremstilling av jødene? Imamen fra Drammen har ikke uttalt noe “skitt.” Han har ærlig utlagt islams ondskap og jødehat som presten tror han fører “dialog” med.

Illusjonen om tostatsløsningen

Norges støtte til antisemitter og terrorister foregår ikke bare i Norge, ved bla å lønne antisemittiske imamer og deres kirkelige venner, men også både globalt (FN, EU) og i selve Israel, hvis Norge er en av PLO- og Hamas’ største bidrag givere. Hvor hen det finns et geskjeft mot jødene rett til liv og land, vil man lett kunne spore en forbindelse til norske “bistand penger”.

Nylig ble minnet om en grusom hendelse for 20 år siden markert i Jerusalem. En terrorist sprenge i luften en pizzabar full av mennesker og 15 ungdommer

“. Å motarbeide kristne menneskers støtte til jødisk selvbestemmelse i eget land har stått på antisemittenes dagsorden i uminnelige tider, og det å påstå at det er Israels venner som undergraver Israel som rettsstat og demokrati, er en løgn som bare antisemitter kan være i stand til å formidle.”

ble drept. I tillegg ble 130 andre skadet. Nå meldes det at de terroristene som utførte angrepet til nå har mottatt lønn for denne udåden som til sammen tilsvarer mer enn 10 millioner kroner fra De palestinske selvstyremyndighetene. Norge har et nært samarbeid med disse myndighetene, og mye av den utbetalte terrorlønnen kan, direkte eller indirekte, ha vært finansiert ved norsk hjelp.

Denne godtgjørelsen skjer i henhold til lovverk som de palestinske myndighetene åpent har vedtatt samtidig som Norge har vært hovedsponsor for en “fredsprosess” som man på norsk side nå mener Israel skal akseptere som grunnlag for en “tostatsløsning” hvor det skal opprettes en palestinsk stat innenfor “grensene fra 1967.” Det står ingenting i Oslo-avtalene om en tostatsløsning. Dette er en idé som norske myndigheter har innarbeidet i norsk Midtøsten-politikk uten offentlig eller parlamentarisk debatt.

Kravet om en tostatsløsning, også kjent som det arabiske fredsinitiativet, kom fra den saudi-arabiske kronprins Abdullah i 2002. Planen krever i hovedsak det samme som FN og EU i årene etter har fremholdt som *den eneste mulighet for fred* i landet. Hovedformålet i planen er å proklamere en palestinsk stat innenfor “grensene fra 1967” med “Øst-Jerusalem som palestinsk hovedstad” og en “rettferdig løsning på flyktningsproblemet,” basert på FN-resolusjon 194 fra 1948. Den foreslo blant annet at “... *flyktninger som ønsker å vende tilbake til sine hjem og leve i fred med sine naboer bør få tillatelse til å gjøre det.* ...” Det var mange arabiske flyktninger som etter åpen invitasjon fra israelske myndigheter flyttet tilbake, og siden har levd i fred med sine jødiske naboer i den jødiske staten Israel. Andre hadde problemer med vilkåret.

Med forstillelse som fredspolitik

Initiativet til å utvide det palestinske selvstyret i retning av en tostatsløsning kom raskt i skyggen av en ny tragedie som vil bli markert på sin tyveårsdag i påsken neste år. En selvmordsbomber fra Hamas sprengte i luften et

selskapslokale i byen Netanya hvor mange jøder var samlet til seder-måltid. Tretti mennesker ble drept og 140 såret. Kronprins Abdullah la ansvaret for massakren på Israel.

Det var i denne konteksten at “tostatsløsningen” for alvor gjorde sin entré i den pågående fredsprosessen. Formålet gjennom hele 90-tallet hadde imidlertid vært å forhandle frem et grunnlag for et palestinsk selvstyre basert på hva partene selv ville bli enige om. Tostatsløsningen, mente de utenforstående, skulle gjøre slutt på terror og skape fred og forsoning med økonomisk og sosial utvikling og velstand. Det var alt innen rekkevidde, mente man, men visjonen ble med overlegg knust av dem som på arabisk side var valgt til å sette den ut i livet. Likevel ble visjonen om tostatsløsningen holdt i live både i FN og i EU, og da Norge sluttet seg til EUs felles utenrikspolitikk, ble tostatsløsningen også i Norge erklært som *den eneste veien til fred*. At fred og selvstyre var noe partene skulle forhandle om seg imellom, slik Oslo-avtalene uttrykkelig forutsatte, ble glemt: Norge gikk inn for EUs forutbestemte løsning hvor det knapt er noe å forhandle om.

De “fredspartnerne” norske myndigheter fremdeles underholder økonomisk og diplomatisk, forhandler ikke om fred og forsoning. Norske myndigheter og EU lever i en illusjon om at dersom Israel bare gir store nok innrømmelser til PLO og Hamas, inkludert et jøderent Judea, Samaria og halve Jerusalem, så vil freden senke seg over landet. Da vil terroren og korrupsjonen forundste. Mediene og barnehagene vil slutte med å hylle terrorister. Arabiske barn på sommerleir vil ikke lenger få militær opplæring og deres skolebøker vil ikke lenger være lærebøker i antisemittisme, og norsk bistand til det palestinske folk vil endelig nå frem til dem som nordmenn flest trodde vi skulle hjelpe til et bedre liv.

Norske myndigheter er klar over de alvorlige manglene som hefter ved samarbeidet med de palestinske selvstyremyndighetene, men makter ikke å gjøre noe effektivt med det. Derfor velger de å tie stille og fortsette å finansiere terroren mot Israel. De har støtte for denne politikken fra et enstemmig Storting.

Utenriksminister Ine Eriksen Søreide sier til sin motpart i Rām Allāh at manglende forbedringer i skolepensumet vil kunne medføre budsjettmessige konsekvenser for fremtidig norsk bistand. Men det skjer likevel ingenting. Symbolske kutt i norsk bistand kompenseres av de midlene Norge samler

**“Det står ingenting i Oslo-avtalene om en
tostatsløsning. Dette er en idé som norske
myndigheter har innarbeidet i norsk Midtøsten-
politikk uten offentlig eller parlamentarisk debatt.”**

inn til formålet fra andre land. Dessuten har de palestinske myndighetene gjort det klart at de ikke aksepterer betingelser for å motta penger fra Norge. Derfor fortsetter utbetalingene.

Det norske myndigheter krever at de menneskene som står bak og dirigerer terroren og hatpropagandaen mot den jødiske staten, som begår overgrepene mot barna sine og som uten å blunke begår krigsforbrytelser ved å avfyre høyeksplosive raketter mot israelske boligområder, skal med Israels hjelp bli en uavhengig stat midt i hjertet av den jødiske staten. Denne staten skal så i FN, med støtte fra Norge, få godkjent sin søknad om medlemskap og dermed få vedtatt at den i henhold til FN-paktens Artikkel 4, er *“en fredselskende stat som påtar seg de forpliktelser som inneholdes i denne Pakt, og som i organisasjonens øyne er villige til og i stand til å oppfylle disse forpliktelser.”*

Det er dette utenriksministeren vil frem til når hun i Stortinget forteller at jødernes nærvær i Judea og Samaria *“strider mot folkeretten og er et hinder for fred,”* en formulering Utenriksdepartementet har lånt fra EUs anti-israelske Venezia-erklæring fra 1980, som fremdeles er en grunnstein i EUs Midtøsten-politikk. Vi overlater til enhver å vurdere hvor hinderet for fred måtte befinne seg. Vi anmoder norske myndigheter dessuten om å lese Oslo-avtalene på ny og vurdere om det kanskje var et feilgrep å avskrive dem som en fredsmulighet. Var det ikke heller valget av en useriøs fredspartner som avsporet prosessen?

Når vi studerer norsk Midtøsten-politikk over tid, dannes det et bilde av hvorfor og hvordan vi alltid vil måtte stå på den tapende side i krigen mot terror. Vår politikk er grunnlagt på drømmer og illusjoner om at dersom vi bare opptrer som snille og vennlige sponsorer for all den godhet som er bakt inn i verdens mange fredsprosesser, vil vi fortsatt kunne stå frem i verdenspressen med et bredt smil som den fredsnasjonen vi mener å være. I et valgår er det ingen som tør stå frem og innrømme at vi enda ikke kan vise til et viktig internasjonalt bistands- og fredsprosjekt som virkelig var vellykket. Vi tapte krigen mot terror først og fremst fordi vi ikke tør være ærlige og oppriktige. Vi pynter våre fiaskoer med floskler hentet fra humanismens vokabular og tier om hvor mange liv den tapte krigen krevde.

Rabbi Prof. Dov Fischer er førsteamanuensis i jus ved to fremtredende universiteter i California og har hatt lederverv ved flere nasjonale rabbiniske og jødiske organisasjoner.

Myten om “okkuperte palestinske territorier” – Del 1 av 2

Rabbi Dov Fischer

Oversatt for SMA av Per Antonsen

La meg begynne med å stille et enkelt spørsmål: Dersom noen dreper deg og beslaglegger huset ditt, har da barna dine en rett til å ta det tilbake, eller får inntrengere som dreper eieren beholde det?

Bibelen forteller oss (i Genesis 23) at patriarken Avraham (Abraham) gravla sin hustru, matriarken Sarah, i Machpela-hulen i byen Hevron (Hebron).¹ Denne Torah-teksten slår fast at han kjøpte hulen med sine egne penger til langt over markedspris. Senere ble han selv gravlagt der av sine sønner, patriarken Yitzchak (Isak) og Yishmael (Ismael). Med tiden ble Isak og matriarken Rivkah (Rebekka) gravlagt der, samt patriarken Yaakov (Jakob) og matriarken Leah. Av de syv patriarkene og matriarkene var det bare Rachel som ble gravlagt et annet sted etter å ha avgått ved døden idet hun fødte Binyamin (Benjamin) på vei til Efrat som ligger nær Beit Lechem (Betlehem).

I jødedommen er det fire byer som er kjent som “*Ir HaKodesh*” (hellig by): Jerusalem, Shiloh, Tzfat (Safed) og Hevron. Jøder har bodd i Hevron siden den tiden da Joshua ledet israelittene over Jordan-elven etter deres førtiårige pilegrimsferd gjennom Sinais villmark, kjempet slaget om Jeriko og deretter fordelte Det lovede land (Joshua 13:13-15). Kong Davids første hovedstad var Hevron (2. Samuel 2:11). Det har bodd jøder i Hevron praktisk talt sammenhengende gjennom tre tusen år, frem til 1929.

Muslimer eksisterte faktisk ikke før det syvende århundre da Muhammed på 600-tallet hogg ned sine fiender og skapte sin religion. Under opprøret i 1929 ville arabisk-muslimske mordere utrydde jødene i Det hellige land. De drepte hver eneste

jøde de kom over i Hevron. Det samme gjorde de i Jenin, Tulkarm og Nablus, og endog i Gaza. Av plasshensyn vil vi her fokusere på hendelsene i Hevron.

Det var ingen “palestinere” i Hevron på kong Davids tid. Alle kristne som kjenner Skriften vet at det den gang ikke fantes muslimer eller “palestinere” i Hevron. Selv muslimer som kjenner sin koran, vet at det ikke fantes islam eller “palestinere” på den tiden.

Det har alltid bodd jøder i Hevron på samme måte som det bor franskmenn i Paris, engelskmenn i London og kinesere i Beijing. Byer kan skifte navn, slik Peking ble til Beijing, og Bibelen forteller at noen kalte byen “Hevron,” mens andre kalte den “Kiryat Arba.” Men den var alltid hjembyen til jøder.

Og så kom 24. August 1929. I den jødiske kalenderen er dette den 18. dagen i måneden Av som i år falt på tirsdag 27. juli. Dette er en nasjonal minnedag i mye av Israel. På den dagen gjorde araberne opprør gjennom hele Hevron, myrdet sekstisyv jøder og drev de overlevende ut av byen til patriarkene og matriarkene. Det var en pogrom som var verre enn hva de opplevde i Kisinev² og Odessa,³ og på et vis verre enn Warszawa-ghettoen og Jedwabne.⁴ Over natten gjorde arabiske muslimer en av jødedommens fire hellige byer, patriarkenes og matriarkenes by *judenrein*. Det var en total etnisk-religiøs “rensing,” et preludium til nazistenes Holocaust hvor den ledende “palestinske” geistlige, Haj Amin el-Husseini, som var stormufti⁵ av Jerusalem, ga veiledning til Hitler⁶ om strategier for etnisk å rense og utrydde jøder⁷ fra denne verden.

Den seneste aksjonen hvor en antisemittisk amerikansk iskremprodusent annonserte at firmaet nå vil boikotte 800.000 jøder som bor i det historiske jødiske kvarter i Jerusalem, resten av Øst-Jerusalem og samtlige 140 jødiske samfunn i Judea og Samaria, får meg til å si følgende: Jøder som bor i byer som Hevron, bor ikke på “okkupert palestinsk territorium,” slik dette firmaet og antisemittene hevder. Til forskjell fra amerikanske byer bor de i byer og landsbyer hvor det *alltid* har bodd jøder. De har aldri vært “palestinske” på noen som helst måte.

De som måtte ha et gammelt leksikon fra før 1960-tallet bør prøve å slå opp ordet “palestinsk.” Det fantes ikke før det ble fabrikkert i 1964. Hevron var en jødisk by i Det hellige land og jødene bodde der helt til arabiske gangstere utrensket dem i 1929 – utryddet dem, for å bruke Hitlers og

Himmlers uttrykk. Derimot ble betegnelsen “Palestina” skapt av det romerske imperiet to tusen år tidligere da de utviste jøder fra Det hellige land og forsøkte å slette jødisk tilknytning til landet ved å kalle det opp etter de bibelske filisterne. Araberne har aldri vært etniske filistere.

Det har aldri vært noe “Arabisk Palestina.” Det har aldri eksistert som en statsdannelse. Hvilken hovedstad skulle den ha hatt? Det fantes ingen. Det fantes ingen slik konge, sjeik eller president. Årsaken til at dagens “palestinere” kaller området de krever for “Vestbredden,” er at de ikke har noen tilknytning til landet. De bruker dette navnet fordi *gjennom 5.781 års historie har de aldri hatt noe annet navn på dette området.*

Andre arabiske steder har navn: Tyrus, Sidon, Damaskus er alle bibelske navn i likhet med Jerusalem, Beit Lechem, Shiloh, Be’er Sheva, Galil (Galilea), Natzrat (Nasaret), Yehuda (Judea) og Shomron (Samaria). Jøder og kristne hadde gjennom 2-3000 år ganske visst særskilte navn på “Vestbredden.” De kalte området Judea og Samaria. Judea ligger i sør og Samaria i nord. Disse navnene finner du overalt i Bibelen. Bare Samaria er nevnt mer enn hundre ganger i Bibelen.⁷ Her er noen eksempler:

- Da sa Elisja: Hør Herrens ord! Så sier Herren: I morgen på denne tid skal et mål fint mel være å få for en sekel og to mål byggmel for en sekel i Samarias port. (2. Kongebok 7:1)
- Enda en gang skal du plante vingårder på Samarias fjell. De som planter dem, skal også ta dem i bruk. (Jeremia 31:5)
- Det skjedde på vandringen til Jerusalem, at han dro gjennom grenselandet mellom Samaria og Galilea. (Lukas 17:11)
- Men dere skal få kraft idet Den Hellige Ånd kommer over dere. Og dere skal være mine vitner både i Jerusalem og i hele Judea og Samaria og like til jordens ende. (Ap. gj. 1:8)
- Menigheten hadde nå fred over hele Judea og Galilea og Samaria. Den ble oppbygget og vandret i Herrens frykt, og vokste ved Den Hellige Ånds hjelp. (Ap. gj. 9:31)

Men araberne har aldri hatt et eget navn på området fordi det aldri har vært “palestinsk territorium.” Araberne kaller det derfor “Vestbredden” som om det ligger ved bredden av Jordanelven. På 99 % av “Vestbredden” kan man imidlertid ikke se noen elv. Om du reiser frem og tilbake i Judea og Samaria

**“Hevron var en jødisk by i Det hellige land og jødene
bodde der helt til arabiske gangstere utrensket
dem i 1929 – utryddet dem, for å bruke Hitlers og
Himmlers uttrykk.”**

til byer som Hevron, Shiloh, Ariel, Beit El, Maale Adumin, Gilo og alle de 140 jødiske lokalsamfunnene der, vil du se at de ikke ligger noe sted i nærheten av Jordanelven, – ikke nærmere enn at du tilsvarende kunne kalle Los Angeles “Østbredden” av Stillehavet og New York “Vestbredden” av Atlanterhavet.

Jeg begynte min karriere som rabbiner i Jersey city hvor min første menighet bodde. Fra der jeg bodde kunne jeg se tvillingtårnene på Manhattan og Hudson-elven. Men jeg kunne derimot aldri se Jordanelven under mitt to år lange opphold og reiser i Judea og Samaria. Judea og Samaria er ikke “vestbredden” til noe som helst.

Den anti-rasistiske venstresiden er mestere i å skape ideologisk tilpassede ord og begreper. Dersom språket er så viktig er det underlig at araberne gjennom tre tusen år aldri satte sitt eget navn på det landet som boikotterne av Israel kaller “Okkupert palestinsk territorium.” De bruker med letthet bibelske navn på mange andre steder: Libanon, Damaskus, Egypt, Jerusalem, Betlehem og Hebron. Men de avstår uttrykkelig fra å kalle sitt påståtte “palestinske territorium” ved sine opprinnelige navn: *Judea og Samaria*. Og kanskje forstår vi hvorfor: Hvordan kan jødehatere hevde at de boikotter Israel fordi de tillater jøder å bo i “det okkuperte Judeam”?

Helt frem til at arabiske proto-nazister likviderte det jødiske nærværet i Hevron i 1929, var dette en by hvor jøder hadde enhver rett til å bo – og hvor de bodde. De woke-inspirerte sier imidlertid: *“OK, men du kan ikke stille klokka tilbake. Araberne tok byen fra jødene i 1929 og så må vi bevege oss videre.”* Da er svaret: *“Dersom dette er den beste moralen du får ut av massakren i Hevron i 1929, bør du ta i betraktning at jødene i 1967 tok byen tilbake fra araberne, og heller ikke du kan stille klokka tilbake. Også du må bevege deg videre.”*

Dersom overherredømme avgjøres ved krig, tilhører landet Israel. Dersom rettigheter bestemmes av historien, tilhører landet Israel. Dersom retten avgjøres av det enkle faktum at om noen dreper deg og beslaglegger hjemmet ditt og barna dine derved har rett til å ta det tilbake, da tilhører landet Israel.

“Dersom overherredømme avgjøres ved krig, tilhører landet Israel. Dersom rettigheter bestemmes av historien, tilhører landet Israel. Dersom retten avgjøres av det enkle faktum at om noen dreper deg og beslaglegger hjemmet ditt og barna dine derved har rett til å ta det tilbake, da tilhører landet Israel. Dersom rettigheten bestemmes av folkeretten, da ble det landet som romerne beslagla og som senere ble tatt fra dem, endelig overtatt av Det osmanske imperiet og under første verdenskrig delt mellom Frankrike og Storbritannia.”

Dersom rettigheten bestemmes av folkeretten, da ble det landet som romerne beslagla og som senere ble tatt fra dem, endelig overtatt av Det osmanske imperiet og under første verdenskrig delt mellom Frankrike og Storbritannia.

Ikke på noe tidspunkt i denne historien gjorde araberne krav på Judea og Samaria som en egen “palestinsk” statsdannelse. Da de britiske og franske kolonistene ble drevet ut av landet av de jødiske anti-kolonialistiske og anti-imperialistiske organisasjonene Irgun, Lehi og Haganah, opplevde de at tolv av deres ledere ble henrettet av britene,⁸ mens andre ble straffet på samme måte som opprørere ble pisket i Afrika og India. Jordan så da i 1948 for seg en mulighet og rev til seg Judea og Samaria.

Den jordanske okkupasjonen ble imidlertid ikke anerkjent av verdensmaktene. Heller ikke skapte Jordan et eget land i Judea og Samaria. Det ble ikke opprettet et “Palestina.” De simpelt hen utnyttet sin klart ulovlige okkupasjonsmakt til å forby jøder å besøke Machpela-hulen i Hevron hvor de hindret jødene som ville besøke og be ved patriarken og matriarken graver i å klatre høyere enn til det syvende trinnet i trappen opp mot inngangen. På samme måte tilranet Egypt seg Gazastripen.

I 1964 arrangerte Ahmad el-Shukairy⁹ en konferanse hvor han opprettet en terrorbevegelse kalt “Den palestinske frigjøringsorganisasjon.” PLO utførte terrorhandlinger mot sivile for å “frigjøre Palestina fra israelerne.”¹⁰ Men ingen av deres terrorhandlinger hadde som mål å drive Jordan ut av deres okkupasjon av Judea og Samaria eller Egypt ut av Gaza. For å frigjøre det

nylig fabrikkerte “Palestina,” rettet all PLO-terror seg i stedet mot å drive jødene ut av Tel Aviv, Haifa, Ra’anana og andre byer og landsbyer i Israel fra før 1967, og å jage dem “på havet.”

Det har alltid vært muslimsk-arabisk ortodoks lære at “Palestina” egentlig er hele landet Israel og ikke bare Judea og Samaria (“Vestbredden”). “Å se skaper tro”: Se bare på de følgende flaggene og logoene til “palestinske” terrorgrupper hvis krav den boikottende amerikanske iskremfabrikken Ben & Jerry foretrekker fremfor Israel:

1. Logoet til Hamas: Den grønne vertikale klatten øverst i midten dekker hele landet Israel.¹¹
2. Logoet til Islamsk jihad: Den røde vertikale klatten i midten dekker hele landet Israel.¹²
3. Logoet til PLO: Den grønne vertikale klatten nederst i midten dekker hele landet Israel.¹³
4. Logoet til Al Fatah: Den grønne vertikale klatten øverst i midten dekker hele landet Israel.¹⁴
5. Logoet til Den palestinske frigjøringsfronten: Den grønne vertikale klatten til venstre dekker hele landet Israel.¹⁵
6. Logoet til Folkefronten for frigjøring av Palestina: Den vertikale geometriske figuren på venstre halvpart dekker hele landet Israel.¹⁶

Det er *dette* som er deres “Palestina,” ikke “Vestbredden” eller Gaza, men *hele* Israel. Det fremgår av flaggene og fanene deres. Det står på logoen deres. Det er ikke nødvendig å kunne lese arabisk. Et bilde er verd tusen raketter fra Hamas.

Det er dette som er drømmen til alle “anti-sionister” – dvs. jødehatere og Israel-hatere. Det er det som er drømmen til alle BDS-forkjemperne: “Fra elven til havet vil Palestina bli frigjort.” Og dette vil for alltid forbli en drøm fordi fra elven til havet er Landet Israel nå allerede frigjort.

Noter

Kilde og notene til denne artikkelen er tilgjengelige som Internet-linker på artikkelens hjemmeside: <https://www.israpundit.org/the-myth-of-occupied-palestinian-territories-part-1-of-2/>

Nachshon og Kaleb var to av medhjelperne til Moses under flukten fra Egypt. Her er de psevdonym for et miljø av jødiske analytikere.

Sionisme er rettferdighet

Nachshon og Kaleb

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Progressive og konservative folk over hele verden har ulike oppfatninger av rettferdighet.

For progressive blir rettferdighet oppnådd ved å sette marginaliserte mennesker i stand til å klare seg selv. De forsøker å gjøre det enklere ved å gi dem som befinner seg i utkantene av samfunnet noen fordeler for å kunne overvinne systemiske hindringer som har holdt dem nede. Rettferdighet krever reform, foruten på områdene økonomi og jus, også på flere områder, inkludert helse og miljø.

Konservative ser på rettferdighet gjennom et smalere perspektiv knyttet til tradisjon og jus. De verdsetter orden og sikkerhet og er opptatt av historiske sannheter. Rettferdighet krever et system som belønner eller straffer risiko og investeringer. Dette gjør det nødvendig å godta ulike inntekter for å kunne fremme en generell vekst.

Sionismen snakker om forståelsen av rettferdigheten til begge grupper.

Venstresiden samlet seg om sionismen etter Holocaust i Europa. De så systemisk antisemittisme begå folkemord på millioner av europeiske jøder i 1940-årene, og så deretter den muslimske verden fordrive den jødiske befolkningen fra 1948 og fram til 1970-årene. Et hjemland hvor jødene kunne være trygge og styre seg selv var et helt klart nødvendig mål i etableringen og oppbyggingen av den jødiske staten.

David Ben Gurion undertegner Uavhengighetserklæringen sammen med Rabbi Yehuda Leib Hacohen i Tel Aviv, 14.mai 1948. (Foto: Hans Pinn/GPO)

Noen av de første sionistene var konservative – ja, de var det faktisk før den første sionistkongressen i 1897 – og de er fortsatt noen av de sterkeste støttespillerne for sionismen. De verdsetter jødernes 3300 år gamle historie i landet Israel, og forstår at “det lovede land” er et religiøst begrep ment for jøder om det jødiske hellige land.¹

I dag ser venstresiden på Israel som det mest liberale landet i hele regionen,² mens konservative forstår behovet et lite land har for å ha en sterk militærstyrke på grunn av de fiendtlige naboene.³

Progressive mennesker er forundret over at et lite og nytt land har vært i stand til å ta imot innvandrere som flyktet fra forfølgelse i dusinvis av ulike land som: Marokko,⁴ Russland, Argentina, Uruguay, Frankrike, Tunisia, Egypt, Irak, Syria, Etiopia, Ukraina og Jemen. Det finnes ikke et land i verden som har en så høy andel innvandrere som er kommet til landet – bokstavelig talt uten annet enn det de stod og gikk i – fra så mange land. Nei, ingen.

Konservative er forundret over stabiliteten og rettssikkerheten i Israel. Mens andre land i regionen har drept hundretusener i kriger, har den sterke israelske hæren ført korte kriger og minimalisert antall døde. Mens autoritære ledere i nabolandene kan sitte ved makten i årtier, holder Israel reelle valg og rettsforfølger om nødvendig sine ledere, og noen ganger blir tidligere statsministere sendt i fengsel.

Folk fra hele det politiske spekter har kanskje ikke så god kjennskap til statistikk om Israel, men blir likevel ikke overrasket når de hører om dem. Eksempelvis er Israel det eneste religiøse landet som har flere turister hvert år fra en annen religion (den jødiske staten har flere kristne turister enn noen annen religiøs gruppe; andre land som Danmark har stort sett kristne besøkende; Iran har flest muslimske besøkende). Noen fakta kan overraske dem, som det faktum at den arabiske befolkning i Jerusalem har økt 3,4 ganger siden 1980 da Israel erklærte byen som sin evige hovedstad, sammenlignet med stigningen på 1,9 i den jødiske befolkningen ellers.⁵

Både progressive og konservative er imponert over den religiøse friheten i den eneste jødiske staten. Muslimer bærer hijab (forbudt i Frankrike), bygger minareter nær moskeer (forbudt i Sveits) og har halal kjøtt (forbudt i skandinaviske land). Enhver av hvilken som helst tro kan bli statsminister i Israel (bare kristne kan lede Hellas, bare muslimer i Syria). Israel har til og med hjulpet mormonerne med å bygge en kirke i Jerusalem! Og Baha'i har et stort tempel i Haifa (og den troen er forbudt i Qatar).

Liberale mennesker elsker at Israel er et grønt land, verdensledende i resirkulering av plast. Det var det første landet i Midtøsten som hadde vindparker og et sykkeldelingsprogram. Det har også et universelt helsesystem for alle innbyggerne og de som er fast bosatt. De konservative elsker at den jødiske staten har et voksende fritt marked bygget på kapitalisme. Det har flere selskaper på Nasdaq-børsen enn noe annet land unntatt Kina (et land med en befolkning som er 155 ganger så stor).

Israel har arbeidet for å bygge et land som omfatter frihet, rettferdighet og ærlighet i et åpent, sikkert og levende multikulturelt samfunn, omgitt av turbulente og ekstremistiske naboland.

Da Israel erklærte seg uavhengig i 1948, oppfordret landet til en rettferdighet som straks ble forstått av både de progressive og de konservative:

“Konservative er forundret over stabiliteten og rettssikkerheten i Israel. Mens andre land i regionen har drept hundretusener i kriger, har den sterke israelske hæren ført korte kriger og minimalisert antall døde.”

“Staten Israel vil være åpen for jødisk innvandring og for dem som lever i eksil; den vil fremme utviklingen av landet til beste for alle sine innbyggere. Den vil være basert på frihet, rettferdighet og fred slik som Israels profeter har sett for seg. Den vil sikre fullstendig likhet med hensyn til sosiale og politiske rettigheter for alle innbyggere uavhengig av religion, rase eller kjønn. Den vil garantere religionsfrihet, samvittighet, språk, utdanning og kultur. Den vil sikre de hellige steder for alle religioner; og den vil være trofast mot prinsippene i FN-pakten.”⁶

Israel var tenkt som en egen jødisk stat, opptatt av jødisk immigrasjon og en visjon om fred basert på den jødiske Bibel, men også med “fullstendig likhet når det gjelder sosiale og politiske rettigheter for alle innbyggere uavhengig av religion”. Landets grunnprinsipper understreket både det spesielle og det universelle i en enestående og dristig ambisjon om rettferdighet for alle – et rom for den mest forfulgte minoriteten i verden, og en filosofi om rettferdighet basert på historie, tradisjon, sannhet og ærlighet.

Progressive og konservative mennesker over hele verden har ulike oppfatninger om rettferdighet, men begge grupper ser at deres visjoner blir virkeliggjort i Israel.

Noter

Kilde: <https://firstonethrough.wordpress.com/2021/07/04/zionism-is-justice/>

1. <https://tinyurl.com/yhx8dw7k>
2. <https://tinyurl.com/yue99uma>
3. <https://firstonethrough.wordpress.com/2015/03/24/israel-security-in-a-small-country/>
4. <https://tinyurl.com/3rm27p3e>
5. <https://firstonethrough.wordpress.com/2021/05/10/jerusalem-population-facts/>
6. <https://main.knesset.gov.il/en/about/pages/declaration.aspx>

Caroline Glick er en prisvinnende spaltist, tidligere medredaktør av avisen *The Jerusalem Post* og forfatter av boken *“The Israeli Solution: A One-State Plan for Peace in the Middle East.”*

Den reelle årsaken til den lange arabiske krigen må erkjennes

Caroline Glick

Oversatt for SMA av Elisabeth Berg

Det er antisemittisme som ene og alene er roten til den arabiske konflikten med Israel. Etter 75 år med unnskyldninger og benektelse av dette åpenbare faktum, trenger israelere av alle avskygninger og politiske oppfatninger å akseptere at det er sant.

Det er på tide at Israel slutter å la arabisk jødehat passere i stillhet.

I sin bok *From Ambivalence to Betrayal: The Left, the Jews, and Israel* dokumenterte avdøde historiker Robert Wistrich hvordan akademikere fra den politiske venstresiden så bort fra og benektet den ideologiske kraft antisemittisme hadde over tyskerne og deres forbundsfeller før, under og etter nazitiden. Årsaken til deres blindhet var marxisme.

Marxisme har lenge vært det teoretiske prismet som venstresiden ser verden gjennom. Marxisme forakter og er hatefull overfor jødedom fordi jødedom er grunnleggende imot den absolutismen som kommunismen krever lydighet under.

Karl Marx og hans følgere søkte å utrydde jødedom gjennom en kommunistisk verdensrevolusjon som jøder kun fikk ta del i hvis de først ga avkall på sine nasjonale, kulturelle og religiøse identiteter.

En av måtene marxisme håner jødedom på, er ved å presentere den som et arkaisk dogme som er totalt irrelevant og kontraproduktivt for den moderne verden. Siden marxister nedlatende intimiderer jødedommen, var de i nazitiden ute av stand til å forstå at antisemittisme var nazismens sentrale organiserende prinsipp.

Venstreorienterte forskere på nazisme insisterte på at nazister ikke hatet jøder fordi de var jøder. De hatet jøder fordi mange jøder var kommunister og nazister var anti-kommunister. Dette resonnementet la skylden på jødene for at nazistene hatet dem og etterhvert utslettet dem. For venstreorienterte akademikere var selve Holocaust bare et biprodukt av jødisk medlemskap i kommunistiske partier.

Mye av den samme doktrinære tenkning har lenge informert - eller desinformert - venstresidens forståelse av den arabiske krigen mot den jødiske staten. Umiddelbart etter at FNs generalforsamling den 29. november 1947 vedtok delingsplanen om å stykke opp Folkeforbundets Palestina-mandat i to separate stater - en arabisk og en jødisk - begynte den arabiske krigen mot den jødiske staten.

Krigen ble utkjempet av lokale arabiske militser inntil Israel erklærte uavhengighet seks måneder senere. Fem invaderende hærer sluttet seg til de lokale araberne den dagen Israel erklærte uavhengighet. Det erklærte mål til alle araberne var å tilintetgjøre den nyfødte israelske staten og kaste jødene på havet for å *“avslutte Hitlers jobb.”* Arabernes retorikk og handlinger ga ikke rom for tvil. Deres mål var folkemord, og det var drevet av jødehat.

I 1949 - kun fire år etter at gasskamrene var skrudd av - brukte sovjetrusserne den marxistiske modellen til å legitimere den arabiske krigen mot jødene overfor en verden som fortsatt var beskjemet på grunn av Holocaust. Det året konstruerte KGB en ny betegnelse; “anti-sionisme”.

Araberne var ikke antisemitter. De bare hatet jøder som ønsket å leve som frie jøder i sitt eget selvstendige hjemland. Det er påfallende at samtidig som KGB hvitvasket jødehat til å passe inn i etterkrigstidens sinnstilstand, forbød Sovjetregimet utøvelse av jødedom og fjernet jøder fra offentlig liv i Sovjetunionen.

Utenfor Sovjetblokken var antisjonisme i begynnelsen en hard nøtt å selge. Saken fikk imidlertid en kraftig dytt forover i kjølvannet av Seksdagerskrigen i 1967. Israels seier i denne forsvarskrigen plasserte Golanhøydene, Sinai, Gazastripen og Judea og Samaria under israelsk kontroll, og gjorde Israel i stand til å forene Jerusalem.

Til tross for det faktum at Israel hadde rett til å innlemme disse områdene i sitt eget selvstendige territorium, både i henhold til krigens lover og til

grensene for den jødiske staten slik det er angitt i Folkeforbundets mandat, brukte Sovjetunionen og vesteuropeisk venstreside Israels kontroll over disse områdene til å skape en ny og forfalsket fremstilling for å rettferdiggjøre den arabiske krigen mot den jødiske staten.

Hvis jødene var ansvarlig for nazistenes folkemord-baserte antisemittisme fordi noen jøder var kommunister, da var Israel ansvarlig for den arabiske aggresjonen, fordi Israel “stjal” arabisk land og nektet å gi bort “land for fred.”

Selv uten den åpenbare logiske feilslutningen - å plassere vognen foran hesten - så ga denne fremstillingen ingen fornuftig mening. Hvis problemet var Israels størrelse og ikke landets eksistens, hvorfor tvang Sovjet og araberne igjennom Resolusjon 3379 - som beskrev sionisme som en form for rasisme - i FNs Hovedforsamling i 1975, for deretter å kalle selve eksistensen til Israel for illegitim og umoralsk?

Hvorfor krever palestinerne at arabere som forlot Israel i 1948, og deres etterkommere, har den såkalte “retten til å vente tilbake” til Israel, istedenfor til en fremtidig palestinsk stat? Og hvorfor avslo både Yasser Arafat og hans etterfølger Mahmoud Abbas Israels fredstilbud som oppfylte så å si alle deres territoriale krav?

Alt dette hendte av to årsaker som begge er fundamentalt feilaktige: Venstresidens fremstilling etter 1967 om israelsk grådighet etter “arabisk” land, og den sovjetiske 1949-fortellingen om antisionisme. Venstresidens narrativ om land-for-fred/tostatsløsning har - tross åpenbar absurditet - dominert den internasjonale og hjemlige israelske debatt om den arabisk/israelske og palestinsk/israelske konflikten i det siste halve århundre. Den fremstillingen gikk i oppløsning i mai 2021.

Den dominerende – definitivt ledende – rolle som arabiske israelere spiller i den nåværende runden i den palestinske krigen mot Israel, nuller ut forestillingen om at den palestinske krigen mot jødene har noe å gjøre med spesifikke områder som Israel kontrollerer. Arabiske israelere brenner ikke synagoger, skoler, yeshivaer, jødisk-eide butikker, biler og hjem på grunn av den såkalte “okkupasjonen.”

De lynsjer ikke jøder som kommer i deres vei på grunn av de såkalte “bosettingene.” De angriper den jødiske statens borgere og institusjoner og symboler fordi de søker å ødelegge den jødiske staten.

“Arabernes retorikk og handlinger ga ikke rom for tvil. Deres mål var folkemord, og det var drevet av jødehat.”

Timing betyr alt, – i krig og i livet forøvrig. Og de arabiske israelerne og palestinerne mener åpenbart at for dem er tiden moden for å kutte ut sludderet om “okkupasjonen.”

Biden-administrasjonen er på deres side. Ikke bare gjenopprettet president Joe Biden USAs bistand til Den palestinske selvstyremyndigheten, til tross for PAs bistand til terror. I løpet av sommerens økende palestinske vold mot jøder i Jerusalem og andre byer i Israel, har Biden-administrasjonen omfavnet Fatahs versjon om at Israel “provoserer” palestinerne til å angripe jøder, fordi Israel hadde utplassert politi på Tempelplassen for å gjenopprette ro etter at palestinerne angrep jøder.

Biden-administrasjonen har også tatt til seg Fatahs antisemittiske påstand om at jøder ikke har rett til å hevde sine eiendomsrettigheter i boligkvarteret Sheikh Jarrah i Jerusalem - fordi de er jøder.

Den dominerende og harde venstre-fraksjon blant representantene for Det demokratiske partiet— Ilhan Omar, Rashida Tlaib, Bernie Sanders, Elizabeth Warren, Alexandria Ocasio-Cortez, Betty McCollum og deres kamerater - kjører PR-linjen til Hamas. På samme måte som Hamas, projiserer de palestinerne forbrytelser over på ofrene.

Ondsinnenhet beskylder de Israel for å myrde palestinske barn med kaldt blod. Det er jo innlysende at en stat som med overlegg dreper barn er en kriminell stat uten plass i nasjonenes fellesskap.

Det antisemittiske karaktertrekket både i Biden-administrasjonen og hos fremtredende demokrater, fungerer som medvind for palestinerne i dag. Denne situasjonen gjør det vanskeligere for Israel å bekjempe sine fiender. Men når alt kommer til alt, er det ikke amerikanerne som skal bestemme Israels skjebne. Det er det israelske folks ansvar.

Den palestinske krigen – som nå israelske arabere har sluttet seg til og som støttes av det regjerende parti i Amerika - anskueliggjør den viktigste testen sionismen står overfor: Vil Israel beskytte sin jødiske nasjonale identitet, eller vil landet slå sprekker under presset?

Israel må gjøre to ting for å holde ut. Første punkt er å slå ned den arabisk/israelske volden og konfiskere alle ulovlige våpen som nå er i hendene på arabere. De siste tyve år har det jevnlig dukket opp rapporter om tyveri fra Israels forsvarsstyrker av alt fra små våpen til automatrifler til skulderholdte raketter. Så å si alt tyveri er begått av arabiske israelere, og kun sporadisk har et fåtall stjalne våpen blitt funnet og returnert til Hæren.

Israels sikkerhetsstyrker må bruke all nødvendig styrke for å lokalisere og beslaglegge disse våpnene. Arabiske klappjaktende jødeforfølgere som plyndrer seg vei gjennom blandede jødisk/arabiske byer og lynsjer jøder og setter fyr på deres synagoger og eiendom, beviser uomtvistelig at så lenge enorme skjulesteder av illegale våpen befinner seg i hendene på arabiske israelere, så er Israels fremtid i fare.

Enda viktigere: Etter 75 år med unnskyldninger og benektelse av det åpenbare faktum at antisemittisme er roten til den arabiske konflikten med Israel, trenger israelere av alle avskygninger og politiske oppfatninger å akseptere at dette er sant. Som samfunn må vi kreve at Israels arabiske borgere og deres ledere anerkjenner at staten Israels eksistens er legitim og rettferdig. Og vi må ikke lenger akseptere nei for et svar.

Da det for noen uker siden oppstod en diskusjon om muligheten for å danne en regjeringskoalisjon basert på direkte eller indirekte støtte av arabiske Knesset-medlemmer fra United Arab List – som er tilknyttet Det muslimske brorskap – skrev islamforsker Daniel Pipes en artikkel om saken.

Pipes forklarte at akkurat som det er jødefiendtlige og jødevennlige versjoner i kristenheten, så har koranen to tilnærminger til jødedom og jøder. Den første og mest kjente tilnærmingen er jihadisme.

Jihadisme avviser jødene, Torahen og jødisk rett til Israel. Den andre tilnærmingen omfavner alle tre.

Pipes sa at den eneste måten å inkludere United Arab List i en regjering eller basere en regjering på deres støtte, er ved først å kreve at partiets medlemmer offentlig erklærer at de støtter den tilnærmingen i koranen som med respekt bifaller jøder og Torahen, og anerkjenner at landet Israel tilhører jødene.

Israelere over hele det politiske spekteret har de siste 75 årene passivt akseptert arabisk jødehat. Venstresiden trodde at jøder fortjente arabernes hat fordi de var blitt beseiret i flere kriger. For å mildne hatet deres har venstresiden

“Det antisemittiske karaktertrekket både i Biden-administrasjonen og hos fremtredende demokrater, fungerer som medvind for palestinerne i dag.”

fremmet en politikk som begrenser offentlige uttrykk av jødisk stolthet, og som holder arabere til en lavere standard enn for jøder. Venstresiden tilgir arabisk antisemittisme samtidig som de med all den lidenskap og pågåenhet de kan mønstre, fordømmer sporadiske uttrykk av jødisk antiarabisk rasisme.

Israelsk høyreside har også tatt arabisk jødehat for gitt. De har argumentert at måten å uskadeliggjøre eller minske hatet på er å integrere arabiske borgere inn i alle samfunnslag - uten å be om at de først aksepterer staten Israels legitimitet.

Tiden er kommet for å avslutte denne tilstanden. De israelsk-arabiske pogromene i mai 2021, sammen med Vestens venstresides aksept av en beskrivelse som legitimerer arabisk jødehat, gir ikke Israel noe valg. Israel kan ikke fortsette å se bort fra eller unnskyldte realitetene. Akkurat som antisemittisme var den sentrale livgivende ideologi for nazismen, slik er antisemittisme den sentrale ideologi i den arabiske krigen mot den jødiske staten.

For å sette stopp for disse pogromene nå, og for å forhindre dem fra å gjenta seg, må Israel kutte ut sin toleranse overfor arabisk jødehat og slutte å unnskyldte sionisme og at jøder utgjør et eget folk. Israel må hevde sine nasjonale rettigheter på alle områder i dette landet uten å be om unnskyldning. Og Israel må fortsette med det.

Israels fremtid, og muligheten for at sameksistens mellom jøder og arabere noen gang kan bli gjenopprettet, er avhengig av vår vilje til åpent og direkte kreve at arabiske israelere gir avkall på sitt hat til dette landet.

Kilde: <https://www.jns.org/opinion/facing-the-real-cause-of-the-long-arab-war/>

Ambassadør Dore Gold har vært president for the Jerusalem Center for Public Affairs siden 2000. Fra juni 2015 til oktober 2016 gjorde han tjeneste som departementsråd i Israels utenriksdepartement. Han har tidligere vært rådgiver for statsministeren og Israels FN-ambassadør fra 1997 til 1999.

Hvorfor møtet i San Remo for 101 år siden er så viktig i dag

Dore Gold

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Mot slutten av det 19. og tidlig i det 20 århundre ble stater født gjennom store internasjonale konferanser. Et eksempel er Berlin-kongressen som i 1878 omhandlet områder som tidligere hadde ligget under Det osmanske imperiet. Det skapte statene Romania, Serbia og Montenegro. Også Bulgaria oppsto fra denne oppdelingen av osmanske territorier.

Etter første verdenskrig ledet de seirende allierte stormaktenes internasjonale konferanser også til oppdeling av tidligere osmanske territorier. Det var i den italienske byen San Remo at de allierte stormaktene fattet beslutning om å få i stand et nasjonalt hjemland for det jødiske folk og som ledet til opprettelsen av staten Israel. Balfour-erklæringen fra 1917 var et britisk politisk vedtak. San Remo-resolusjonen fra 1920 var en formell internasjonal traktat som var rettslig bindende.

I årene mellom 1919 og 1922 ble mange stater opprettet. Hvorfor er det slik at etter et århundre er staten Israels rett til å eksistere fremdeles omstridt?

Israel er den eneste staten hvis rettslige grunnlag har sin rot i vedtak i Folkeforbundet og FN. Israels legitimitet var støttet av begge disse organisasjonene. Men Israel er en stat som ikke er beskyttet av en koalisjon av andre stater. Dersom en gruppe stater vil sette et spørsmålstegn ved Belgias eksistens, vil de bli konfrontert av Den europeiske unions kollektive makt. Dersom Singapores eksistens betviles vil ASEAN-statene slutte ring om

Fredskonferansen i San Remo, Italia, 25.april 1920: En resolusjon om et jødisk hjemland i Palestina ble som en del av rettsoppgjøret etter første verdenskrig erklært av regjeringene i Storbritannia, Frankrike, Italia og Japan. (Wikimedia)

landet. Amerikanske veto i Sikkerhetsrådet har gitt Israel beskyttelse mot ensidige angrep. Men det gjelder ikke i FNs Hovedforsamling med sine 193 medlemmer. Israel er fremdeles det som 4. Mosebok 23:9 beskriver som *“et folk som bor for seg selv, det blir ikke regnet blant andre folkeslag.”*

Etter Balfour-erklæringen, San Remo og Folkeforbundet kan en stor internasjonal frivillig organisasjon, Human Rights Watch, kritisere eksistensen av staten til det jødiske folk som “rasistisk.” Er det et politisk spørsmål eller er det antisemittisme?

Dette er ren antisemittisme. Hvorfor har franskmenn rett til Frankrike mens jødene ikke har rett til sin egen stat? Dobbeltmoral er et av kjennetegnene på antisemittismen. Og anklagen om apartheid er et annet eksempel på antisemittisme som forneakter realitetene i det moderne Israel.

I apartheid-landet Sør-Afrika var det separate sykehus for fargede og hvite. Enhver som besøker et israelsk sykehus, så som Hadassah i Jerusalem, vil se både i akuttmottaket og på alle postene at arabiske og jødiske leger arbeider sammen og tar vare på arabiske og jødiske pasienter. På 1980-tallet (og så sent som i fjor) sendte Israel fly til Afrika for å hente ut etiopiske jøder. Er det en apartheidstat?

Kilde: <https://jcpa.org/why-a-meeting-in-san-remo-101-years-ago-is-so-important/>

Ambassadør Alan Baker er jurist og tidligere israelsk ambassadør til Canada og juridisk rådgiver for Israels Utenriksdepartement. Han er direktør for the International Law Program, the Global Law Forum og medarbeider ved the Jerusalem Center for Public Affairs. Han deltok i utarbeidelsen av og forhandlingene om Oslo-avtalene samt fredsavtalene med Egypt, Jordan og Libanon.

Striden om folkeretten: Krigsforbrytelser fra Hamas og Israels rett til å forsvare seg

Dan Diker og Alan Baker

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Innledning

Angrepene fra Hamas og Palestinsk Islamsk Jihad, PIJ, i mai 2021 hvor de to terrorgruppene skrøt av å ha avfyrt 4300 raketter og andre missiler mot israelske byer og andre sivile sentra, skapte et utbrudd av internasjonal bestyrtelse og fordømmelse.

Israels forsvarssystem mot raketter, "Iron Dome," lyktes i å avskjære mer enn 90 % av de innkommende rakettene. Hadde de rakettene nådd frem til sine sivile mål i byer over hele Israel, kan man bare forestille seg hvor mange døde og sårede, hvor mye menneskelig lidelse og materiell skade den forsettlige og vilkårlige avfyringen av mer enn 4000 raketter ville ha forårsaket.

Den vellykkede nøytraliseringen og reduseringen av rakettrusselen som Israels "Iron Dome" maktet, kan ikke på noen måte minimere eller redusere omfanget av det ansvaret som påhviler Hamas for alvorlige krigsforbrytelser ved at de med overlegg rettet massive og vilkårlige rakettangrep mot sivile sentra i Israel

Den forsettlige og kyniske misbruken av sine egne sivile som levende skjold som Hamas og Islamsk Jihad utførte, så vel som uansvarlig og kriminell utnyttelse av moskéer, sykehus, skoler og private boliger som våpenlager, stillinger og utskytingsplattformer, er ikke mindre alvorlige krigsforbrytelser og brudd på internasjonal humanitærrett. Mobilisering av barn og utnyttelse av barn i krigsøyemed, føyer seg i rekken av krigsforbrytelsene til Hamas og deres kolleger.

Bygging og bruk av et omfattende nettverk av taktiske tunneller under sivile byområder, sykehus, offentlige anlegg og bygater, og derved å sette hele den sivile befolkningen i fare ved at de måtte bo og tilbringe sin hverdag på toppen av et slikt nettverk av strategiske militære anlegg, er en krigsforbrytelse og et alvorlig brudd på internasjonal humanitærrett.

Lederne for Hamas og Palestinsk Islamsk Jihad kan tiltales for krigsforbrytelser

Sivile og militære ledere for Hamas og PIJ har ansvaret og kan tiltales for de forbrytelsene de begår. Det har vært skrevet og sagt mye i internasjonale medier og av ledere i det internasjonale samfunn vedrørende voldshandlingene mellom terror-enheten Hamas på Gazastripen og Israel, især omkring det grafiske billedmaterialet som forskjellige medier viser frem.

Etter en allmenn anerkjennelse fra det internasjonale samfunn av at Israel har rett til å forsvare seg og sin sivilbefolkning mot rakettsalvene, gikk det likevel ikke lang tid før den rutinemessige bølgen av internasjonal kritikk og fordømmelse av Israel materialiserte seg og dannet internasjonale overskrifter.

Dette er i særlig grad tilfelle med en resolusjon fra FNs Menneskerettighetsråd som etter initiativ fra Pakistan og det palestinske lederskap den 27. mai 2021 besluttet:

“... straks å opprette en pågående uavhengig internasjonal granskningskommisjon for på Det okkuperte palestinske territoriet, inkludert Øst-Jerusalem og i Israel å undersøke alle påståtte overtredder av internasjonal humanitærrett og alle påståtte overtredder og mislighold av internasjonal menneskerettslovgivning forut for og etter 13. april 2021, og alle underliggende årsaker til gjentagne spenninger, ustabilitet og forlengelse av konflikt, inkludert systematisk diskriminering og undertrykkelse basert på nasjonal, etnisk, rasemessig eller religiøs identitet.” (A/HRC/S-30/L.1)

Gitt alt ovenstående, så finnes det relevante juridiske poeng som ikke alltid figurerer i denne salven av selektive og ofte unøyaktige, og endog ondsinnete kommentarer, kritikk og fordømmelser. I det følgende gis et sammendrag av de rettslige aspektene ved denne situasjonen:

Hamas sin iboende karakter som terroristorganisasjon

Slik det fremgår av Hamas sine nasjonale vedtekter og satt ut i livet gjennom organisasjonens vilkårlige terrorangrep rettet mot israelske byer, landsbyer og

innbyggere, definerer det ideologiske grunnlaget til Hamas klart dens karakter som terroristorganisasjon. Dette reflekteres i det faktum at organisasjonen Hamas formelt er forbudt i større stater.

Det åpenhjertige ideologiske grunnlaget til Hamas, slik det fremgår av organisasjonens nasjonale vedtekter,¹ sidestiller den som integrert i Det muslimske brorskap og identifiserer den klart som en terroristorganisasjon.

Ifølge Hamas sin ideologi, har Israel ingen plass i verden. Hamas sitt erklærte mål er å ødelegge den jødiske staten. "Hamas streber etter å løfte Allahs fane over hver tomme av Palestina." I tillegg promoterer organisasjonen en antisemittisk ideologi som forherliger jihad og drap på jøder.

Selv om Hamas sin administrasjon over Gazastripen, etter den mislykkede forsoningsavtalen med PLO-leder Mahmoud Abbas (Abu Mazen)² av april 2014, anses for å være en del av De palestinske selvstyremyndighetene, eller en "kvasi-stat," eller endog en "stat," (med grenser og myndigheter), er dens karakter som terrorist-enhet vel etablert og universelt anerkjent.

Slik anerkjennelse inkluderer formell og rettslig klassifisering og forbud mot Hamas som en terrororganisasjon. Den er gjort av USA, Canada, Jordan, Egypt, Japan, Organisasjonen av amerikanske stater, OAS, som er en internasjonal koalisjon av 35 land i Nord- og Sør-Amerika.³ I sin erklæring av 17. mai 2021 slo OAS i sin erklæring som kvalifiserer Hamas som en terroristorganisasjon fast at:

"De angrepene som av Hamas nylig ble rettet mot den israelske sivilbefolkning utgjør utvilsomt angrep av terroristisk slag. Den volden og de målsettingene de følger, har klart denne karakteristikken.

Den terroristiske aggresjonen til Hamas er ubegrenset og søker alltid sivile ofre. Den søker å eskalere konfliktens dynamikk og væpnede aksjoner, så vel som å skape frykt blant uskyldige folkegrupper, de være seg israelske eller palestinske.

Den umoralske og uverdige utnyttelsen av barn og kvinner som levende skjold, så vel som militariseringen av boligområder utgjør i seg selv handlinger som fortjener den mest absolutte avvisning og fordømmelse.

Iverksettelsen av angrep med et terroristisk formål rettet mot sivilbefolkningen i et land, gjør Israels påberopelse av prinsippet om legitimt forsvar viktig.

Angrepene fra Hamas utgjør angrep mot Israels og regionens fred og sikkerhet

“Internasjonal lov og rettspraksis forbyr bruk av terror uansett av hvilken grunn den er utført eller rettferdiggjort.”

og gjør det derved for Generalsekretariatet til Organisasjonen for Amerikanske Stater, OAS, imperativt å kategorisere Hamas som en terroristorganisasjon.”

Den *modus operandi* som Hamas og PIJ har erklært, gjør dem til talsmenn for og utøvere av terror mot Israel i den hensikt å oppnå sine mål:

- De anser enhver israelsk mann, kvinne og barn som et legitimt militært mål, og rettferdiggjør derved sine terrorangrep ved hjelp av raketter, selvmordsbombinger, mord og kidnappinger.
- De innrømmer åpent sin strategi for å terrorisere Israels sivilbefolkning ved å bruke raketter og missiler vilkårlig innsiktet mot Israels byer og landsbyer.
- Det er offentlig dokumentert at lederne og talsmennene for Hamas innrømmer sitt ansvar for slike terrorhandlinger.
- Vilkaørlig avfyring av raketter mot sivile mål er derfor i overensstemmelse med deres ideologi som anser israelske sivile tap som en strategisk og taktisk militær suksess.⁴

Hva sier folkeretten om terrorisme?

Internasjonal lov og rettspraksis forbyr bruk av terror uansett av hvilken grunn den er utført eller rettferdiggjort. Dette er bekreftet i flere resolusjoner som er vedtatt av FN's Sikkerhetsråd, især i tiden etter angrepene mot USA 11. september 2001.⁵

I sin Resolusjon 1269 (1999)⁶ sier Sikkerhetsrådet i sin første operative bestemmelse at det:

“Utvetydig fordømmer alle terrorismens handlinger, metoder og praksis som kriminelle og uberettigede, uansett deres motivasjon, i alle deres former og manifestasjoner, hvor enn og uansett av hvem de er utført, og i særdeleshett slike handlinger som kan true internasjonal fred og sikkerhet.”

Og mer spesifikt i FN's Sikkerhetsråds Resolusjon 1566 fra oktober 2004 som ble vedtatt under FN-paktens Kapittel VII og derfor er bindende for medlemstatene: Sikkerhetsrådet

“Fordømmer på det sterkeste alle terrorhandlinger som en av de alvorligste trusler mot fred og sikkerhet, uansett deres motivasjon og uansett når og av hvem de er utført.

Minner om at forbryterske handlinger, inkludert handlinger mot sivile og som er utført i den hensikt å forårsake død eller alvorlig kroppsskade, eller gisseltaking i den hensikt å fremprovosere en tilstand av frykt i befolkningen eller i en gruppe av personer eller særskilte personer, å skremme en befolkning eller å tvinge en myndighet eller en internasjonal organisasjon til å gjøre eller avstå fra å gjøre en hvilken som helst handling som utgjør et lovbrudd innenfor rammen av og som definert i internasjonale konvensjoner og protokoller relatert til terrorisme, under ingen omstendighet er berettiget ut fra politiske, filosofiske, ideologiske, rasemessige, etniske, religiøse eller andre tilsvarende hensyn. ...”⁷

Ikke mindre enn 16 internasjonale konvensjoner og protokoller er blitt vedtatt av FN mellom 1963 og 2021. Disse kriminaliserer alle aspekter av internasjonal terror og inkluderer skjellsettende resolusjoner fra FNs Hovedforsamling. I sum representerer de det internasjonale samfunns klare enighet når det gjelder å forby alle former for terror.⁸

En slik FN-konvensjon er Internasjonal konvensjon om bekjempelse av terrorbombing fra 1997⁹ som kriminaliserer angrep med eksplosiver mot myndighetsanlegg og offentlig transport.

I denne sammenheng finner vi tilsvarende operative bestemmelser i den enstemmig vedtatte FN-erklæring om tiltak for å eliminere internasjonal terrorisme fra 1994.¹⁰ Den fordømmer og kriminaliserer utvetydig alle former for terror.

I tillegg til de multinasjonale avtalene som forbyr terror, finnes det en omfattende serie av regionale konvensjoner rettet mot terror. De omfatter Den afrikanske union, OAS, ASEAN, CIS, SHARK, Shanghais samarbeidsorganisasjon, Europarådet, EUs handlingsplan, Den arabiske liga og Organisasjonen for islamsk samarbeid.¹¹

Internasjonale forbrytelser begått av Hamas og organisasjonens ansvar for dem

Terrorhandlingene som praktiseres av Hamas – både vilkårlig beskytning av israelske byer og sivile, så vel som eksponeringen av egne innbyggere som levende skjold – er overtredelser av folkeretten og av internasjonalt aksepterte

En tenåring fra Gaza på sommerleir hos Hamas.

humanitære normer. Dette gjelder især brudd på reglene om distinksjon som krever av krigførende at de begrenser angrep til legitime militære mål.¹²

Som sådanne utgjør slike angrep både forbrytelser mot menneskeheten og krigsforbrytelser. De kan prosederes for Den internasjonale forbryterdomstolen, ICC, så vel som for andre domstoler som ledes av universell kriminaljustis.

Å påberope seg en religiøs hellig krig med formål om å skape en regional islamsk enhet som omfatter hele territoriet til Israel, og å kalle dette å "frigjøre Palestina," og å "reise Allahs fane over hver tomme av Palestina,"¹³ later til å være i strid med bestemmelser i Konvensjon om forhindring og avstraffelse av forbrytelsen folkemord fra 1948.¹⁴

Roma-vedtekten om Den internasjonale straffedomstol som opprettet Den internasjonale straffedomstolen, ICC, slår fast at domstolen har som formål å behandle "*de alvorligste forbrytelser som opptar hele det internasjonale samfunn.*" Den gir domstolen spesifikk jurisdiksjon vedrørende de ovennevnte forbrytelser, og i fravær av henvisning fra en stat, bemyndiger den både FNs Sikkerhetsråd og ICCs sjefsanklager å innlede etterforskning.¹⁵

I henhold til folkeretten er ikke-statlige aktører bundet av den internasjonale humanitærrettens sedvanerettslige normer når de blir delaktige i en væpnet konflikt.

Hamas har sitt eget organiserte militærvesen, egne politiske og sosiale institusjoner og har de facto kontroll over et definert territorium. Derfra har de avfyrt tusener av raketter mot israelske byer, terrorisert og satt millioner av israelske liv i fare. Selv som en ikke-statlig enhet, eller som en del av en ikke-statlig enhet, er Hamas av alle aksepterte kriterier ansett for å være fullt ut ansvarlig under internasjonal humanitærrett for sine handlinger når de utfører sine terrorangrep mot israelske sivile, og for å bruke sivile som levende skjold. Deres lederskap, kommandanter og soldater kan således straffes for forbrytelser mot menneskeheten og for krigsforbrytelser.

I sin artikkel “Ansvarligheten til Hamas under internasjonal humanitærrett” sier juristen Sigall Horowitz:

“I henhold til folkeretten er ikke-statlige aktører bundet av de sedvanerettslige normene til internasjonal humanitærrett når de blir part til en væpnet konflikt. Således fremholdt Anke-avdelingen til Spesialdomstolen for Sierra Leone følgende: Det er vel etablert at alle parter til en væpnet konflikt, enten de er statlige eller ikke-statlige aktører, er bundet av internasjonal humanitærrett, selv om bare stater kan bli part til internasjonale traktater.”^{16,17}

Vedrørende individuelt straffeansvar for medlemmer av Hamas, tilføyer Horowitz:

“Medlemmene av Hamas sin bruk av raketter av typen Qassam og Grad i forbindelse med den væpnede konflikten, kan utgjøre en krigsforbrytelse i henhold til Romavedtektene til ICC. Følgelig kan disse handlingene medføre individuelt straffeansvar for Hamas-soldater som utførte, beordret eller assisterte handlingene, eller på annen måte bidro til deres utførelse. Disse handlingene kan også medføre individuelt straffeansvar for Hamas sine militære kommandanter og politiske ledere under prinsippet om overordnet ansvar.”¹⁸

I tillegg til den forbrytelsen det er å konspirere for, og å forsøke å gjennomføre folkemord, som vist til ovenfor, utgjør de følgende terrorhandlinger utført av Hamas, alvorlige forbrytelser som skaper bekymring hos det internasjonale samfunn:

Vilkårlige angrep med raketter mot israelske byer, landsbyer og sivile

Haag-forskriftene fra 1907, Landkrigsreglementet, stipulerer:

Artikkel 25: “Angrep eller bombardement med et hvilket som helst middel mot

“Forsettlig lagring og avfyring av raketter fra eller i umiddelbar nærhet til sykehus, moskéer, skoler og hus i tett befolkede områder, både for å dekke og kamuflere rakettstillinger og for med vilje å tiltrekke israelske militære tiltak mot slike stillinger, og derved å sette palestinske sivile i fare, utgjør en krigsforbrytelse.”

*byer, landsbyer, boliger eller udefinerte bygninger er forbudt.”*¹⁹

Tilleggsprotokoll I av 1977 til Genève-konvensjonene inkluderer:²⁰

- Artikkel 48: Forbud mot å angripe sivile objekter
- Artikkel 51(2): Forbud mot å terrorisere sivilbefolkningen
- Artikkel 51(4): Forbud mot vilkårlige angrep
- Artikkel 57: Plikt til å minimere tilfeldige tap av og skade på sivile liv

Bruk av sivile som levende skjold

Forsettlig lagring og avfyring av raketter fra eller i umiddelbar nærhet til sykehus, moskéer, skoler og hus i tett befolkede områder, både for å dekke og kamuflere rakettstillinger og for med vilje å tiltrekke israelske militære tiltak mot slike stillinger, og derved å sette palestinske sivile i fare, utgjør en krigsforbrytelse.²¹

Lagring av raketter i en UNRWA-skole i Gaza er kanskje et typisk eksempel på denne forbrytelsen, noe som medførte en fordømmende uttalelse fra UNRWA selv.²²

Bruken av Gazas sentrale moské – Al-Farouk-moskéen i flyktningleiren Nuseirat – til opplagring av raketter og våpen og som hovedkvarter for Hamas-operasjoner er et ytterligere eksempel på denne forbrytelsen.²³

Artikkel 51(7) i Tilleggsprotokoll I av 1977 til Genève-konvensjonene sier:

“Tilstedeværelsen eller forflytningen av sivilbefolkningen eller enkelte sivilpersoner skal ikke utnyttes til å oppnå at visse steder eller områder ikke kan være gjenstand for militære operasjoner, og spesielt ikke til forsøk på å skjerme militære mål mot angrep eller på å skjerme, fremme eller hindre militære operasjoner. Partene i konflikten skal ikke lede

forflytninger av sivilbefolkningen eller enkelte sivilpersoner med henblikk på å forsøke å skjerme militære mål mot angrep eller skjerme militære operasjoner.”²⁴

Artikkel 58(b) i Tilleggsprotokollen krever at man unngår å lokalisere militære mål innenfor eller nær befolkede områder.

De følgende bestemmelsene i Roma-vedtektene til ICC viser også til slike forbrytelser:

- Artikkel 7: Forbrytelser mot menneskeheten – *“en hvilken som helst av de følgende handlinger som er begått som et ledd i et utbredt eller systematisk angrep rettet mot enhver sivilbefolkning ...”*
- Artikkel 8: Krigsforbrytelser – *“... begått som ledd i en plan eller målsetting eller som et ledd i en omfattende utøvelse av slike forbrytelser.”* Forsettlig å rette angrep mot sivilbefolkningen som sådan eller mot enkelte sivilpersoner som ikke direkte tar del i fiendtlighetene. Forsettlig å rette angrep mot sivile gjenstander, det vil si gjenstander som ikke er militære mål. Forsettlig å iverksette et angrep med kunnskap om at et slikt angrep vil forårsake tilfeldig tap av sivilpersoners liv, skade på sivilpersoner, skade på sivile gjenstander eller omfattende, langvarige og alvorlige skader på naturmiljøet, som klart ville være for omfattende i forhold til den forventede konkrete og umiddelbare samlede militære fordel. Å angripe eller bombe, ved et hvilket som helst middel, byer, landsbyer, boliger eller bygninger som ikke forsvares, og som ikke er militære mål. Å utskrive eller verve barn under femten år til de nasjonale væpnede styrker eller å bruke dem til å delta aktivt i fiendtligheter.

Misbruk av barn i strid med internasjonal humanitærrett

Fra den internasjonale humanitærrettens standpunkt og ut fra aksepterte humanitære normer er det å bruke sivile, og især kvinner og barn som levende skjold for å skjule nærværet til Hamas sine terrorister og deres infrastruktur for terror, så vel som det med vilje å stille opp barn under kampsituasjoner, kyniske og grusomme lovbrudd og overgrep mot slike kvinner og barn.

Dette skjer i strid med en rekke internasjonale traktater som beskytter barn og som forbyr deres innblanding i krigføring. Dette er traktater som “staten Palestina” har sluttet seg til som part og derved har forpliktet seg til å etterleve.

Israels rett til selvforsvar

Folkeretten anerkjenner Israels rett til å forsvare seg, enten det er på grunnlag av den konvensjonelle internasjonale retten til selvforsvar slik den fremgår av FN-pakten, eller på grunnlag av internasjonal sedvanerett til selvforsvar.

I alminnelig folkerett, slik den fremgår av FN-paktens Artikkel 51, heter det at:

*“Intet i denne Pakt skal innskrenke den naturlige rett til individuelt eller kollektivt selvforsvar når et væpnet angrep er blitt foretatt mot et medlem av de Forente Nasjoner.”*²⁵

Den andre rettskilden finner vi i internasjonal sedvanerett, basert på *Caroline-saken* (1837) som slo fast en rett til selvforsvar i lys av en nødvendighet som er *“umiddelbar, overveldende og som ikke åpner for valg av midler og som ikke gir tid til overveielser.”*²⁶

I flere sentrale resolusjoner har Sikkerhetsrådet gjort det klart at *“internasjonal terrorisme utgjør en trussel mot internasjonal fred og sikkerhet,”* og har bekreftet den iboende rett til individuelt eller kollektivt selvforsvar når man står overfor slik terror, slik denne retten er anerkjent i FN-pakten.

Dette er gjentatt i Resolusjon 1368 (2001)²⁷ som ble vedtatt bare en dag etter angrepene på USA 11. september 2001. I denne resolusjonen påkaller Sikkerhetsrådet retten til selvforsvar ved å oppfordre det internasjonale samfunn til å bekjempe terror.

Tilsvarende skjedde i Sikkerhetsrådets Resolusjon 1373 (2001)²⁸ som ble vedtatt i medhold av FN-paktens Kapittel VII etter angrepene 11. september. I denne resolusjonen bekreftet Sikkerhetsrådet på ny *“den iboende rett til individuelt eller kollektivt selvforsvar, slik denne retten er anerkjent i FN-pakten og gjentatt i Resolusjon 1368 (2001).”*

Og nylig under en markering av tyveårsminnet for vedtaket av Resolusjon 1373 og opprettelsen av FNs Antiterror-komité, CTC, bekreftet presidenten for Sikkerhetsrådet i en offisiell uttalelse fra 12. januar 2021 de sentrale bestemmelsene fra Resolusjon 1373 (2001), inkludert følgende:

“Sikkerhetsrådet bekrefter på ny at terrorisme i alle former og manifestasjoner fortsetter å utgjøre en av de alvorligste trusler mot internasjonal fred og sikkerhet og at enhver terrorhandling er en forbrytelse og er uberettiget, uansett deres motivasjoner og uavhengig av når og av hvem de er utført.”

Ingen av disse resolusjonene og erklæringene satte en grense for deres anvendelse på terroristangrep kun fra stater. Heller ikke var det bygget inn en implikasjon i den retning i disse resolusjonene.²⁹

Anklager rettet mot Israel

Kollektiv avstraffelse

Påstanden om at Israel kollektivt avstraffer befolkningen på Gazastripen er feilaktig fordi den bygger på villedende rettslige forutsetninger.

Israels selvforsvarshandlinger er rettet mot ett strategisk og taktisk formål – å stanse den vilkårlige avfyringen av raketter og bruken av tunneller til infiltrasjon og utførelse av terrorhandlinger mot Israels sivile befolkning. Det finnes ingen strategi for kollektivt å straffe befolkningen på Gazastripen.³⁰

Imidlertid er det flagrante og utpønskede brudd på normene til den internasjonale humanitærretten når Hamas og PIJ med forsett systematisk utsetter sivilbefolkningen i befolkede områder på Gazastripen for livsfare ved å lokalisere raketstillinger, taktiske militære anlegg, tunneller og ammunisjonslager i umiddelbar nærhet til boliger, skoler og sykehus, og inne i høye boligblokker og forretningsbygg.

Med vilje å eksponere sivile for fare for å bli skadet av Israels svar på raketangrep, utgjør en kynisk manipulering av internasjonal humanitærrett ved at Hamas og PIJ utsetter palestinske innbyggere på Gazastripen for kollektiv straff.

Forsettlig angrep mot boligområder

Israel har på falskt grunnlag blitt anklaget av FN og andre for med overlegg og forsett å angripe boliger.³¹ Tragisk nok er et av de mange bruddene på internasjonale humanitære normer som Hamas begår, deres utøvelse av terrorvirksomhet innenfor boligområder i alle byene og landsbyene på Gazastripen, inkludert bruken av kommandantenes egne hjem hvor deres familier og andre sivile bor. Disse hjemmene er blitt benyttet til våpenlagring, samt som kommando- kontroll- og kommunikasjonsentra.

Bruk av bolighus og tunneller under boligområder til militære formål setter dem i fare og gjør dem til militære mål ifølge folkeretten. Bruken av boligblokker til militære formål, eller det å grave ut militære tunneller under dem setter bygningene i fare og gjør dem til legitime militære mål i henhold til folkeretten. Men selv i slike tilfeller anvender det israelske forsvaret, IDF, avanserte metoder for å minimere skaden for sivilbefolkningen.

“Israel har på falskt grunnlag blitt anklaget av FN og andre for med overlegg og forsett å angripe boliger.”

Artikkel 52(2) i Tilleggsprotokoll til Genève-konvensjonene av 12-08-1949 hva angår beskyttelse av ofre for internasjonale væpnede konflikter (Protokoll I) sier:

“Angrep skal være strengt begrenset til militære mål. Når det gjelder gjenstander, er militære mål begrenset til de gjenstander som ut fra art, plassering, formål eller bruk gir et effektivt bidrag til militære aksjoner, og som total eller delvis ødeleggelse, erobring eller nøytralisering av, etter de da rådende omstendigheter byr på en avgjort militær fordel.”³²

For å identifisere militære mål med nøyaktighet benytter IDF avanserte metoder, inkludert etterretning på flere nivå, omfattende forhåndsopplæring av operative ledere så vel som vedvarende rettslig overvåking av kommandanter i felten.

Selv når en struktur etter alle relevante juridiske kriterier er ansett for å være et legitimt militært mål på grunn av dens bruk for formål som planlegging av terrorhandlinger, lagring av våpen, skjuling av tunneller eller som rakettstilling, minimerer de israelske styrkene potensiell skade på den omkringliggende sivilbefolkningen gjennom visuell observasjon i sann tid for å vurdere det sivile nærværet ved et mål. De gir forhåndsvarsel før de rammer et mål og foretar et omhyggelig valg av våpen og ammunisjon i den hensikt å minimere skade på sivile.^{33, 34}

Israel har ingen politikk for med vilje å ramme sivile eller sivil eiendom, og gjør enhver anstrengelse for å formidle forhåndsvarsling av forestående angrep som potensielt kunne ramme sivilbefolkningen.

Israels hensyntaken til de sivile på Gazastripen ble anerkjent av direktøren for hjelpeorganisasjonen UNRWAs kontor i Gaza, – til stort mishag for Hamas. Matthias Schmale fortalte til en israelsk tv-stasjon den 22. mai 2021 at “*det var et stort raffinement i den måten de israelske militære slo til de siste 11 dagene. ... Med noen unntak traff ikke [IDF] sivile mål, men voldsomheten i angrepene ble kraftig merket. ... Så, presisjonen var der, men det var et uakseptabelt og utålelig tap av liv på den sivile siden,*” sa han.³⁵

Israels ødeleggelse av Al-Jala'a-bygningen og nyhetsmedienes Stockholm-syndrom?

Den 15. mai 2021 angrep IDF Al-Jala'a-bygningen i Gaza City. I tillegg til å huse kontorene til internasjonale medier som AP og Al-Jazeera, inneholdt bygningen også de militære anleggene til Hamas og PIJ for innsamling av etterretning. Disse opptok tre etasjer i bygningen. Hamas opprettholdt et militært etterretningsanlegg i bygningen som de brukte i forsøk på å forstyrre israelske kommunikasjonslinjer og satellittnavigasjonssystemer.

Hamas og PIJ utnyttet nærværet til internasjonale medier i bygningen som et dekke over sine militære aktiviteter. På den måten kompromitterte de bygningens sivile status og gjorde den til et legitimt militært mål.

Hamas sitt militære etterretnings- og teknologiske forsknings- og utviklingsanlegg som var lokalisert i bygningen, hadde som oppgave å samordne og lede terrorvirksomhet mot Israel. Denne enheten som fylte tre etasjer opererte offensive systemer for data- og signalovervåkning, mens antennene på taket ble brukt av denne enheten til å utføre operasjoner mot både sivile og militære israelske mål.

Angrepet mot bygningen var innrettet mot å nøytralisere Hamas sin evne til å samle inn militær etterretning. Dette utgjorde en klar og umiddelbar fare for israelske sivile. Det var derfor nødvendig å ødelegge bygningen og ødelegge Hamas sin militære teknologiske infrastruktur, selv om det kostet å evakuere kontorene til AP og Al-Jazeera.³⁶

Nyhetsmediene protesterte mot det israelske angrepet og benektet at de hadde noen som helst kunnskap om nærværet til Hamas. Israels militære stabssjef, generaløyntant Aviv Kochavi fortalte til israelske medier at *“Aps journalister hver morgen drakk kaffe i kafeteriaen i bygningens inngangsetasje sammen med Hamas sine elektronikk-eksperter, enten de kjente til dem eller ei.”*³⁷

Uforholdsmessig maktbruk

Anklagene i internasjonale medier og fra internasjonale organisasjoner og enkelte regjeringsrepresentanter om at Israels handlinger er “uforholdsmessige” og i strid med folkeretten, er faktisk og juridisk feilaktige.

Kravet om proporsjonalitet i væpnede konflikter er et mål på hvor mye makt som er nødvendig i forhold til den konkrete og direkte militære fordel man forventer. Det er ikke en sammenlikning av de tapene partene lider eller av den skade som påføres under kampene.³⁸

“Aps journalister hver morgen drakk kaffe i kafeteriaen i bygningens inngangsetasje sammen med Hamas sine elektronikk-eksperter, enten de kjente til dem eller ei.”

I en utredning med tittelen *“Applying the Principle of Proportionality in Combat Operations,”* som ble utgitt av the Oxford Institute for Ethics, Law and Armed Conflict, heter det:³⁹

“Å påføre sivile skade er i seg selv ikke ulovlig. En skade påført sivile eller sivile objekter som en bivirkning av en militær operasjon kan være akseptabel, under forutsetning at den står i forhold til den militære fordel man forventer av operasjonen.”

Dette prinsippet anses for å være en del av folkerettslig sedvanerett som binder alle stater. Det er blitt en del av de positive rettsbestemmelsene innenfor internasjonal humanitærrett i og med at det er tatt inn i Tilleggsprotokoll til Genève-konvensjonene av 12-08-1949 hva angår beskyttelse av ofre for internasjonale væpnede konflikter (Protokoll I), Artikkel 51(5-b) som sier at som vilkårlig skal anses:

“et angrep som må antas å forårsake tilfeldige tap av sivilpersoners liv, skade på sivilperson, skade på sivile gjenstander, eller en kombinasjon av slike følger som ville være for omfattende i relasjon til den forventede konkrete og direkte militære fordel.”

Det tragiske og beklagelige faktum at det var flere sivile ofre og mer materiell skade på Gazastripen enn det var i Israel, er ikke en konsekvens av uforholdsmessig bruk av makt fra Israels side, eller av bruk av uforholdsmessig tunge våpen. Det skyldes det faktum, som er skissert ovenfor, at Hamas med tvang og overlegg bruker sivile mennesker og sivile strukturer og boliger som levende skjold og militære anlegg.

De sivile bygningene benyttes som ramper for rakettutskyting og som kommandosentra, og beboerne blir på den måten eksponert for skade både når det gjelder israelsk aksjon mot slike utskytningsramper og andre militære anlegg, og når det gjelder å vise frem døde sivile på kynisk måte foran fjernsynskamera som formidler disse grusomme bildene omkring i verden med tekst som legger skylden på Israel.

Ved å gjøre dette har Hamas begått en dobbelt krigsforbrytelse ved forsettlig å angripe israelske sivile, mens man samtidig lokaliserer sine våpen, ledere, operative soldater, tunneller og infrastruktur iblant ikke stridende palestinske sivile. På tilsvarende måte kan heller ikke det faktum at Hamas hindret sivile adgang til nettverket av underjordiske bombesikre rom, men reserverte dem for sine militære kommandanter og brukte tunnelene til forflytning av soldater og til våpenlager, mens Israel har bygget et omfattende nettverk av bombesikre rom, så vel som forsvarssystemet Iron Dome, brukes som grunnlag for å anklage Israel for å bruke uforholdsmessig makt.

Sammenlikningen av antallet falne

Den kanskje mest forkastelige og lumske anklagen fra internasjonale medier er sammenlikningen med “telling av døde,” som gjentar seg hver gang det oppstår voldelighet mellom Hamas og Israel. Dette triste fenomenet er eksemplifisert ved påstander om at det fremkommer uforholdsmessighet i det faktum at flere palestinere enn israelere ble drept.⁴⁰ Absurditeten i en slik sammenlikning er at den insinuerer at det ville vært å foretrekke med flere israelske tap for å “jevne ut” tallene.

Absurditeten er desto mer tåpelig når det israelske forsvarssystemet Iron Dome får skylden for å være årsaken til forskjellen i tap ettersom det hindret tusener av potensielle israelske tap på grunn av rakettene til Hamas. Det er åpenbart at Israel ikke kan holdes ansvarlig for en slik tankegang, og spesielt ikke når det blir klart at mange av tapene i Gaza skyldtes at hundrevis av Hamas-raketter fuset og falt ned over bebodde sivile områder på Gazastripen.

Som i enhver væpnet konflikt blir tragisk nok sivile drept og såret. Til forskjell fra Hamas, har ikke Israel en politikk for med hensikt å angripe sivile. Men beklageligvis, enten det skyldes at Hamas med vilje eksponerer sivile for å skjule militære mål, eller hvorvidt det skyldes tilfeldige menneskelige feil eller siktefeil, eller dårlige kart, så blir sivile rammet.

Israel har en streng praksis for å undersøke slike saker, og i tilfeller hvor det påstås krigsforbrytelser eller mislighold, blir det tatt passende rettslige og disiplinære skritt.

Trusler om å innlede prosess mot israelske ledere ved Den internasjonale straffedomstolen, ICC

Blant medieoppstyret og de politiske erklæringene fra palestinske ledere og senior-elementer fra det internasjonale samfunn, kommer det en konstant

strøm av trusler om å innlede prosesser om påståtte krigsforbrytelser mot israelske ledere og militære kommandanter overfor internasjonale og nasjonale straffedomstoler.

Som det er redegjort for ovenfor, krever israelsk militær lovgivning og kommandostruktur streng overholdelse av internasjonale humanitære normer, og enhver anklage om overtredelse av slike normer fra soldater eller ledere, blir behørig etterforsket, og hvor det er riktig, blir det innledet rettslige prosesser i henhold til det israelske rettslige rammeverk. Som sådanne er truslene om å aksjonere overfor ICC urealistiske og tar ikke hensyn til ICCs egne vedtekter.

Den åpent innrømmede og alvorlige serien av krigsforbrytelser som Hamas og deres ledere har gjort seg skyldig i, slik som beskrevet i denne artikkelen, krever at forholdene må legges frem for Den internasjonale straffedomstolen, ICC, for å sikre at lederne og de skyldige i Hamas sin terrorstruktur blir gjort rettslig ansvarlige for sine forbrytelser. Dette kravet forsterkes av det fraværet av enhver vilje, rettslig rammeverk og –virkemidler for å etterforske og prøve slike forbrytelser som vi observerer innenfor Hamas eller palestinsk rettsforvaltning.

Konklusjon

Våpnede konflikter i enhver sammenheng medfører situasjoner hvor sivile beklageligvis blir skadelidende. Folkeretten har som mål å begrense skade på uskyldige sivile ved å sikre at de involverte parter gjennomfører fiendtlighetene i overensstemmelse med humanitære normer for så langt som mulig å hindre sivile tap. Israel, som er en suveren stat med en armé som retter seg etter slike normer, gjør enhver anstrengelse for å overholde dem, på tross av de grove, forsettlige og vilkårlige bruddene Hamas gjør, både overfor sin egen befolkning og overfor Israels befolkning.

Man håper at de forbrytelsene mot menneskeheten og de krigsforbrytelsene som er begått av lederne og de ledende terrorkommandantene til Hamas ikke vil gå ustraffet hen, og at det internasjonale samfunn vil handle for å sikre at disse terroristene ikke tjener på straffefrihet.

Noter

Kilde og notene til denne artikkelen er tilgjengelige på artikkelens hjemmeside: <https://jcpa.org/article/the-legal-war-hamas-war-crimes-and-israels-right-to-self-defense/>

Victor Sharpe er en produktiv freelanceskribent og redaktør. Han har blant annet skrevet firebindsverket "Politicide: The attempted murder of the Jewish state."

Den forvirrede visjonen om en tostatsløsning

Victor Sharpe

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Gjennom åtte illevarslende år gjorde president Barack Obama Israels tilværelse ytterst vanskelig fordi han ustanselig fremmet sin forvirrede visjon om en "tostatsløsning" på den israelsk-palestinske konflikten. Men den visjonen, om den ble gravd opp igjen, vil fortsatt innebære et nasjonalt selvmord for Israel.

Mens den fremdeles promoterer i altfor mange internasjonale maktkorridorer, er den i virkeligheten en avskyelig eufemisme som ikke er helt ulik de tyske nazistenes "endelige løsning" som endte i Holocaust. Men nå, hold deg fast, har Biden/Harris-administrasjonen som mange betrakter som Obamas tredje presidentperiode, trukket frem levningene etter den steindøde "tostatsløsningen" enda en gang

Den vil føre til ødeleggelse av den gjenopprettede jødiske staten og til utslettelse av dets folk av en muslimsk verden som aldri vil akseptere en ikke-muslimsk nasjon, og som vil føre en evig krig mot den – i "dar al-harb" (krigens hus) – til den er helt ødelagt. Den eksisterende og foreslåtte "tostatsløsningen" vil føre til en endelig og garantert ødeleggelse av den jødiske staten.

Men dersom Israel erklærer en berettiget avvisning av "tostatsløsningen," vil et slikt uttrykk for sannheten bli betraktet som oppvigleri og med sikkerhet fremprovosere enda et palestina-arabisk utbrudd av vold og barbari (pyntet med den forskjønnende betegnelsen "intifada").

Men er ikke det akkurat hva som skjer gjennom hele Judea og Samaria (den såkalte Vestbredden) hvor det nesten daglig forekommer angrep fra arabiske bøller mot jødiske sivile?

“Det har aldri i kjent historie eksistert en uavhengig suveren stat kalt Palestina. De såkalte palestinerne er en arabisk oppfinnelse. Det har aldri eksistert et folk med et slikt navn i tidligere århundrer.”

De mer enn 3000 år gamle hebraiske og bibelske navnene *Yehuda og Shomron* (Judea og Samaria) er navn på kjerneområdet i både det gamle og det nye jødiske hjemlandet. Men en uvennlig verden foretrekker å kalle området “Vestbredden” som i 19 år var det navnet Jordan satte på landet etter at dette og store deler av Jerusalem ble ulovlig invadert og okkupert av dem mellom 1948 og 1967.

Etter å ha invadert og okkupert området begynte den jordanske Arabiske legion straks å skjende jødiske graver på Oljeberget. De brukte gravsteiner til å bygge latriner for sine militære. De ødela 57 synagoger og hellige steder. De fordrev med makt jødiske innbyggere fra sine landsbyer og gamle boliger i Gamlebyen i Jerusalem.

Det har aldri i kjent historie eksistert en uavhengig suveren stat kalt Palestina. De såkalte palestinerne er en arabisk oppfinnelse. Det har aldri eksistert et folk med et slikt navn i tidligere århundrer. En arabisk leder og medlem av PLOs ledelse, Zuheir Mohsen, innrømmet selv dette faktum den 31. mars 1977 da han til en nederlandsk avis uttalte: *“Det palestinske folk eksisterer ikke. Opprettelsen av en palestinsk stat er bare et middel for å videreføre kampen mot staten Israel. I dag er det i virkeligheten ingen forskjell mellom jordanere, syrere og libanesere. ... Det er kun av politiske og taktiske grunner vi i dag snakker om forekomsten av et palestinsk folk, siden arabiske nasjonale interesser krever at vi snakker om eksistensen av et distinkt “palestinsk folk.”*”

I dag finnes det jødisk eiendom som ulovlig ble konfiskert av arabere spredd over hele de arabiske områdene i Jerusalem. De har blitt værende i et rettslig tomrom på grunn av internasjonalt press mot en rekke israelske regjeringer. Dette har ført til endeløse utsettelse av tilbakeleveringen av land og eiendom til sine rettmessige jødiske eiere.

Alle som kjenner historien vet at Jordan sitter på fire femtedeler av det som frem til 1922 var hele Palestina-mandatet. Store deler av det var utlovet til det jødiske folk som et nasjonalt hjemland. De araberne som kaller seg palestinere innehar faktisk allerede en stat på østbredden av Jordanelven som

er mer enn fire ganger større enn Israel. Det har derfor siden 1922 allerede eksistert en tostatsløsning i 100 år.

I virkeligheten ønsker ikke og har aldri araberne som kaller seg palestinere ønsket en stat side om side med Israel. De ønsker en stat i stedet for Israel. Det er derfor de overdådige sjenerøse – for ikke å si suicidale – tilbudene fra Israel alltid har blitt avvist.

Araberne fortsetter hele tiden med å fylle deler av det bibelske og jødiske fedrelandet i Judea og Samaria (den såkalte Vestbredden) med ulovlig oppsatte bygninger som blir betalt av visse oljerike gulfstater, EU, FN og anti-israelske frivillige organisasjoner, og verden forholder seg taus. Bare når en israelsk familie tør bygge et rom i tillegg til sitt vesle hjem eller en ny leilighet blir bygget i fedrelandets kjerneområde eller i Israels hovedstad, Jerusalem, skriker det samme verdenssamfunnet opp om blodig urett.

Å hengi seg til selvpålagt byggestopp for å tilfredsstille både fiender og såkalte venner, mens arabiske fiender straffefritt bygger ulovlige bosettinger er galskap for den beleirede jødiske staten. Det er uforståelig at Israel lar verdifullt hjemland gå tapt og heller vender tilbake til eksiltilværelsens gru.

“Alle som kjenner historien vet at Jordan sitter på fire femtedeler av det som frem til 1922 var hele Palestina-mandatet. Det har derfor siden 1922 allerede eksistert en tostatsløsning i 100 år.”

Uten å holde fast ved det fjellandskapet som går som en ryggrad fra nord til sør gjennom Judea og Samaria, vil Israels sørgelige 15 kilometer smale kystslette avhenge av et palestina-arabisk bøllevælde, akkurat slik byer og landsbyer i det sørlige Israel må utstå vedvarende aggresjon fra den Hamas-okkuperte Gazastripen. Det er derfor den anbefalte tostatsløsningen som EU enda en gang prøver å selge og som det moralsk fordervede FN vil innføre, bare en ny “endelig løsning.”

Verden har falt for en forfalsket palestinsk fremstilling. Den fører til at en uinformert verden omfavner usannhetene til en arabisk befolkning som kaller seg palestinere og skaper en atmosfære hvor den beleirede jødiske staten på urettferdig og grotesk vis blir demonisert. Dette medfører i økende grad at slike vulgære anti-israelske og antisemittiske fenomener som boikottbevegelsen, BDS, får fortsette sitt skitne arbeid – hvoriblant det siste er amerikansk boikott av iskremsalg i hele Judea og Samaria.

Folk blir ikke forklart at konflikten ikke dreier seg om territorium. Den er basert på islams uforanderlige avvisning av muligheten for å anerkjenne en jødisk stat, eller en hvilken som helst ikke-muslimsk stat som en gang i tiden ble erobret og okkupert i Allahs navn. Dette er det ikke mange som forstår blant dem som befinner seg i maktens internasjonale korridorer. De fleste diplomater holder med få unntak fast ved illusjonen om at et territorialt kompromiss vil tilfredsstille den arabiske og muslimske verden. Derfor blir det forkastede liket kjent som “tostatsløsningen” gravd opp igjen gang på gang og presentert som den eneste fredsplanen.

Det var Albert Einstein som sa: *“Definisjonen på galskap er å gjøre det samme om og om igjen og forvente et annet resultat.”* Det kan også inkludere dem som mangler ører til å høre med og øyne til å se med.

Kilde: https://www.americanthinker.com/articles/2021/07/the_warped_vision_of_a_twostate_solution.html

Alex Grobman er senior resident scholar ved John C. Danforth Society, og medlem av Council of Scholars for Peace in the Middle East

Løgnene om at jødene stjal arabisk land

Alex Grobman

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Mens den siste Gaza-krigen, “Operation Guardian of the Walls,” pågikk, anklaget Hamas Israel for å være aggressoren, selv om Hamas under den 11 dager lange konflikten sendte mer enn 4360 raketter mot israelske tettsteder. I tillegg til ønsket om å drepe og treffe så mange jøder som mulig, forsøkte Hamas å demoralisere israelerne og overbevise dem om at deres land er urettferdig og moralsk bankerott. Den avdøde Edward Said, en pro-palestinsk arabisk aktivist og professor ved Columbia Universitet, beskyldte sionistene for å være ansvarlige for at palestinske arabere ble ofre for sionismen, ødela deres samfunn, stjal deres land og tvang dem inn i et forferdelig eksil.

Denne løgnen har fått media til å kalle Israel for okkupant av palestinsk arabisk land. En undersøkelse av hva jødene fant da de vendte tilbake til sitt gamle fedreland, de enorme miljømessige hindringer og talløse andre problemer de støtte på da de kjøpte land og hvordan de overvant dem, burde avsløre denne løgnen.

Historikeren Ilan Troen forklarer at jøder som bosatte seg i Yishuv (betegnelse brukt om området fram til 1948), kom til et land som var tynt befolket og økonomisk underutviklet, med svære områder som besto av ørken, tørr villmark og myrer. Før britene kom til Palestina ved slutten av første verdenskrig, hadde den osmanske regjeringen praktisk talt ikke involvert seg i reguleringen av bruken av disse områdene, eller i helse og sanitærforhold, eller kontroll av byggingen av private og offentlige bygg. Med unntak av noen få veier og en jernbanelinje som viste imperiemakten, var det få offentlige

prosjekter. Innfødte arabere hadde ingen interesse av nye planer for sine samfunn. For Herzl og andre europeiske sionister, var det tyrkiske Palestina innbydende på grunn av manglende regjeringskontroll, mangel på lokalt arabisk initiativ, og det “tomme landskapet”.

Kjøpte og gjenoppbygget landet

Oppgaven som ventet de første jødiske pionerene når de kjøpte land og gjenoppbygde forsømte ørkenområder, områder med malaria, myrer, bakker og sand, syntes nesten uoverstigelig, bemerket dommer Simon H. Rifkind. Walter Clay Lowdermilk, en miljøverner som rehabiliterte jord over hele verden, mente at Palestina var *“et land som var fattig på grunn av erosjon og vanskjøtsel.”* *“Jorden var vasket bort helt ned til fjellgrunnen i over halvparten av åslandskapet. Elvene gjennom kystslettene var fulle av erosjonsrester fra åsene, noe som førte til sykdomsbefengte myrområder med den fryktede malariasykdommen. De fine byene og det flotte arbeidet fra tidligere tider var etterlatt i bedrøvelige ruiner.”*

Hillel Cohen som var ekspert på islam, fastslo at selv med iverksatte restriksjoner fra den osmanske regjeringen og økende arabisk fiendtlighet mot slike kjøp, lyktes sionistene med å kjøpe mer enn 420000 dunam (en dunam er ca. ett mål) fram til 1917. Etter hvert som flere jøder kom til landet, økte behovet for fast eiendom, og det samme gjorde arabernes villighet til å selge sine landområder. En fornuftig observatør ville legge merke til at det ikke var noen tvang i disse landsalgene og at selgerne den gang (til tross for senere anklager) konkluderte med at de fikk en grei pris for de eiendommer det gjaldt, og dermed bidro til det generelle økonomiske oppsvinget for sine egne lokalsamfunn.

Land som ble solgt av araberne til jøder utgjorde 40% av alle registrerte salg i Palestina mellom 1929 og 1946, ifølge den økonomiske historikeren Jacob Metzer. Fra en topp på %54 av alt arabisk land som ble solgt i årene 1929-1939, falt andelen til 22% i perioden 1940-46. Fallet i 1940-årene skyldes sannsynligvis regjeringspålagte restriksjoner på landsalg til jøder da lovverket “Land Transfer Regulations” kom i 1940. Det antas at prosentandelen av uregistrerte (og derfor ikke dokumenterte) transaksjoner utvilsomt økte for å unngå regjeringens kontroll. Denne antagelsen er indirekte bestyrket av den økende forskjell mellom antall offisielt registrerte jødiske landkjøp og de samlede planene til Jewish Agency for Palestina om landkjøp.

Kjøpte jødene det beste landet til overdrevne priser for så å fordrive araberne?

Auni Abdul Hadi, en jurist og medlem av “Arab Higher Committee” og leder av Istiqlal (arabisk nasjonalistparti), anklaget jødene for å kjøpe alt det beste landet til overdrevne priser for så å fordrive araberne. Hvem kunne stå imot slike voldsomme summer som jødene tilbød, spurte han. Noen enkeltarabere ble rike; men andre arabere tapte stadig mer.

Er denne anklagen riktig? “Palestinian Royal Commission” som ble sendt for å foreslå endringer i det britiske mandatet, konkluderte slik: *“Den arabiske anklagen om at jødene har tilegnet seg en for stor del med godt land kan ikke dokumenteres. Mye av landområdet som nå har appelsinlunder var sanddyner eller myr og udyrket da det ble kjøpt. Men i dag, i lys av den erfaring som jødisk energi og foretaksvirksomhet har gitt, kan araberne klage på selgerne og angre på at andre overtok. Når det gjelder de tidligste salgene av land er det lite som tyder på at eierne hverken hadde de ressurser eller den erfaring som var nødvendig for å utvikle landet. Når det gjelder sletteområdene mener vi at med en viss forsiktighet, kan land fremdeles selges til jødene.”*

Dessuten er det slik at *“mangelen på land etter vår oppfatning mindre skyldes omfanget av landområder som jødene har anskaffet, enn at den arabiske befolkning har økt.”* Økningen kom på grunn av bedre betingelser som var skapt av jødene. Ifølge “Esco Foundation for Palestine” økte den ikke-jødiske befolkning i jordbruksområdene med 160000 i årene mellom 1931 og 1942, og prosentandelen av den ikke-jødiske landbefolkningen ble bare ubetydelig redusert.

Fordrev jødene araberne?

Når det gjelder eventuell fordrivelse av araberne, fastslo “The Royal Commission” at *“Jødene hadde gjort grundige undersøkelser vedrørende landløse arabere, og de hadde funnet bare 688 brukere som hadde blitt fordrevet på grunn av land som var solgt over hodene på dem, og at av disse var det omtrent 400 som hadde funnet annet land. Denne undersøkelsen gjelder perioden 1920-1930.”*

Kommisjonen sa: *“Araberne ville ikke hatt det noe bedre med en større befolkning enn i dag på det samme landområdet, med mindre de lærer å dyrke sitt land mer intensivt og i tillegg kan finne ekstraarbeid i byene. Ingenting av dette er mulig uten hjelp av jødiske skatteinntekter og jødisk kapital.”* Lowdermilk var enig: *“Våre erfaringer i Palestina har overbevist oss om at jødisk bosetting ikke har*

“Hillel Cohen som var ekspert på islam, fastslo at selv med iverksatte restriksjoner fra den osmanske regjeringen og økende arabisk fiendtlighet mot slike kjøp, lyktes sionistene med å kjøpe mer enn 420000 dunam (en dunam er ca. ett mål) fram til 1917.”

ødelagt noe for araberne, men faktisk har hevet deres status langt over araberne i andre landområder i nærheten.”

Som svar til Auni, argumenterte dr. Judah Magnes, den første presidenten ved Det hebraiske universitet, med at det var tilstrekkelig med underutviklet land og brakkland i landet, som dersom det ble dyrket med tilpassede metoder, kunne gi plass til en langt større befolkning. Ved begynnelsen av 1900-tallet trengte en jordbruker minst 250 dunam for å kunne leve. I 1934 trengte den samme jordbrukeren bare 50 dunam som gav enda høyere inntekter enn han tidligere hadde hatt.

Når det gjelder salg av land, hevdet David Ben-Gurion at dette ikke var noe forhandlingsspørsmål. *“Vi hadde blitt tvunget til å komme og bosette oss uten tilslutning fra araberne, og vi vil fortsette med det om nødvendig, men vi ville foretrekke å handle på grunnlag av en forståelse og gjensidig enighet.”* En slik ordning ville fungere dersom araberne *“anerkjente vår rett til å vende tilbake til vårt land, og vi ville anerkjenne arabernes rett til å forbli på sine landområder.”* Hvis araberne sa seg enig i en slik ordning, ville jødene hjelpe dem finansielt, politisk og moralsk for å oppnå *“gjenfødselen og enheten til det arabiske folk”*.

Chaim Weizmann, sionistleder og statsmann, svarte på den samme anklagen: *“Svært ofte hører jeg fra velvillige arabere: ‘Dere har kommet til Palestina og dere har hånd om den beste jorden i landet.’ Faktisk var det noen av dem som jeg kjenner som sa: ‘Vel, dere har virkelig lurt oss. Vi har solgt dere flere landområder svært, svært billig. Hvis vi hadde ventet i 10 år, kunne vi ha solgt det til dere for den doble eller tredoble prisen.’ Mitt svar til dem var: ‘Kjære dere, dere synes å ha glemt at vi har gjort dette til et godt jordbruksland; vi har gjort det til godt jordbruksland fordi vi har lagt så mye arbeid i det. Hvis dere ville gjøre det samme, ville deres land være likeså godt, om ikke bedre enn vårt. Ikke bebreid oss for å ha forbedret den del av landet som dere solgte til oss fordi dere ikke kunne gjøre noe med det.’”*

I mai 1948 sa Metzger at jødene eide 1,621 millioner dunam og leide 181000 dunam med statlig land, noe om utgjorde opptil 11,4% av ikke-ørken områder. 66% av jødisk land var i de nordlige dalene og den "fruktbare kystsletten". I 1945 eide de 23% av kystsletten, 30% i de nordlige dalene, og 4% av åslandskapet. Historikeren Kenneth W. Stein sa at selv om dette var et moderat landområde sammenlignet med hele mandatområdet eller det landområdet som ble en del av Israels våpenhvilelinjer fra 1949, så var dette langt mindre enn de 5 millioner dunam som sionistene hadde planlagt å kjøpe i 1925. Bare mangelen på midler hindret jødene i å kjøpe mer land. Landområdene som de fikk fra araberne spilte en viktig rolle i å gjøre dem i stand til å etablere et jødisk nasjonalhjem.

En konklusjon

Flere faktorer har bidratt til denne prosessen, sier Stein. De arabiske bøndene var fattige under æraen til osmanene og mandatet. Utilstrekkelig jordforbedring, mangel på dyr som kunne dra tunge lass, ineffektiv styring av jordbruksområdene, små landområder, mangel på investeringskapital, gjeld, og utbredt skuffelse over regjeringen, hjalp jødene. Den palestinsk-arabiske elitens likegyldighet overfor den arabiske bonden og deres villighet til å selge land til jødene, bidro ytterligere til fremveksten av Yishuv.

Kilde: <https://www.israpundit.org/debunking-the-lies-that-jews-stole-arab-land/>

 SMA INFO Senter mot Antisemittisme Israell friggjort og gjendømt Revisjonen av historien om Israells grunnleggelse er en viktig del av vår demokratiske opplysning. SMA er et senter for forskning, utdanning og informasjon om Israells historie og den arabiske befolkningen i Palestina.	Senter mot antisemittisme er for deg som vil ha usensurert politisk analyse. Ingen "Fake news," bare sannheten, for SMA er hverken smittet eller svekket av pressestøtte. Meld deg i dag og vær med på, og påvirke elitens dominerende ordskifte i Norge. post@sma-norge.no www.sma-norge.no	 SENTER MOT ANTISEMITTISME Bankgiro 6242.10.60644 Vipps 84727
---	---	--

Alan M. Dershowitz er professor emeritus i jus, ved Harvard Law School og forfatter av boken 'The Case Against the New Censorship: Protecting Free Speech from Big Tech, Progressives and Universities, Hot Books, april 2020.

Nye resolusjoner som blinker ut Israel for fordømmelse, er antisemittiske

Alan M. Dershowitz

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

La det ikke herske noen tvil om at den nye flommen av ensidige resolusjoner som blinker ut Israel som mål for fordømmelse, er motivert av hat mot Israel nettopp fordi det er nasjonalstaten for det jødiske folk.

Hyklerne som fremmer disse resolusjonene, og de nyttige idiotene som undertegner dem, kan neppe være motivert av bekymringer for de universelle menneskerettighetene. Hvis de det var, burde de rette søkelyset mot nasjoner med en virkelig forferdelig historie når det gjelder menneskerettigheter, eksempelvis Iran som henger homofile, Kina som fengsler muslimske dissidenter, Russland som myrder dissidenter, Saudi-Arabia som undertrykker kvinner, Syria som gasser sin egen befolkning så vel som palestinere, og mange andre nasjoner som ikke står overfor noen ytre trusler. Men Israel står overfor ytre fiender som truer dets eksistens, og handler i selvforsvar. Det gjør mer for å beskytte uskyldige sivile enn noe annet land som står overfor lignende trusler. Likevel er det det eneste landet som er gjenstand for resolusjoner fra lærernes fagforeninger, universitetsfakulteter, studentorganisasjoner og andre grupper som synes å være mer opptatt av Israel enn av deres hovedoppgave som er å understøtte medlemmene.

Jeg snakker ikke her om kritikk av israelsk politikk: Jeg støtter slik kritikk, slik jeg støtter kritikk av amerikansk politikk. Men det er meget stor forskjell – i tone, i innhold, ondskap, og ja, i hykleri – mellom legitim kritikk og demoniseringen som disse resolusjonene retter mot nasjonalstaten til det jødiske folk.

Som Thomas L. Friedman, som ofte kritiserer israelsk politikk, skrev: *“Å kritisere Israel er ikke antisemittisk, og å si at det er det, er skammelig. Men å blinke ut Israel for vanære og internasjonale sanksjoner uten sidestykke sammenlignet med andre parter i Midtøsten, er antisemittisk, for ikke å si uærlig.”*

Så la oss kalle en hykler for hykler og en antisemitt for antisemitt. La oss snakke tydelig. Jeg utfordrer alle dem som står bak disse ensidige resolusjonene til å rettferdiggjøre “Hvorfor Israel?” Det finnes en gammel vits om et folkemøte med Hitler hvor føreren roper ut et retorisk spørsmål: “Hvem bør klandres for Tysklands problemer?” Og før mengden kan rope “Jødene”, er det en mann helt framme som roper ut: “Syklistene.” Hitler stanser og snur seg mot mannen og spør ham: “Hvorfor syklistene?” Mannen svarer: “Hvorfor jødene?” Nå roper jeg dette spørsmålet til hyklerne som fremmer disse hatefulle resolusjonene: “Hvorfor nasjonalstaten til det jødiske folk?” Det kommer ikke noe godt svar.

Det faktum at USA støtter Israel finansielt forklarer ikke hatet. USA bidrar med substansiell økonomisk støtte til Jordan, Egypt og nå den palestinske selvstyremyndigheten (PA). Dessuten gir Israel tilbake like mye som det får til amerikansk nasjonal sikkerhet. Hvis USA plutselig skulle kutte ut all støtte til Israel, ville ikke resolusjonene stanse, hatet ville ikke avta og hykleriet ville ikke forsvinne. Ganske visst har begrunnelsen ikke noe med ulike historier fra de forskjellige land å gjøre, eller med måten FN delte det britiske mandatet i to potensielle stater: En for de jødiske innbyggerne, og en for de arabiske innbyggerne – noe som jødene godtok, mens araberne valgte krig.

Den er heller ikke basert på støtte for palestinerne som et folk. De samme resolusjonsforfatterne og undertegnere har vært påfallende tause om de 4000 palestinerne som nylig ble drept av Syria. Heller ikke hørte vi noe fra dem da Jordan drepte tusenvis av palestinere eller da Hamas myrdet medlemmer av PA da de kuppet makten i Gaza. Dette handler ikke om palestinere: Det handler om jødene. Og det handler om hatet mot jødene og deres land.

Noen av skribentene og undertegnerne er selv jøder, men det unnskylder ikke deres selvhatende hykleri. Selv om man kunne hevde at jødene har en spesiell forpliktelse til å være kritisk mot deres egen stat, så ville ikke det rettferdiggjøre hykleriet som så mange ikke-jøder fremviser, både i USA og Europa.

“Å kritisere Israel er ikke antisemittisk, og å si at det er det, er skammelig. Men å blinke ut Israel for vanære og internasjonale sanksjoner uten sidestykke sammenlignet med andre parter i Midtøsten, er antisemittisk, for ikke å si uærlig. Så la oss kalle en hykler for hykler og en antisemitt for antisemitt. La oss snakke tydelig.”

Hvis du ikke tror meg, les hva den palestinske menneskerettighetsaktivisten Bassem Eid sier om “the squad” og andre hyklere som demoniserer Israel:

“Jeg er en palestiner som vokste opp i en UNRWA-flyktningeleir utenfor Jerusalem. La meg si det så direkte jeg kan: Representanten Ihlan Omar vet ikke hva hun snakker om. Det som verre er, er at representanten Omar i årevis ikke har vært opptatt av fakta, men bare av å kaste fram antisemittiske uttalelser, et speilbilde av antisemittismen til “hvite herrefolk” som hun hevder å fordømme.” “Amerikanske politikere som Omar, Rasha Tlaib og Alexandra Ocasio-Cortez bruker mye tid på å angripe Israel for den påståtte skade landet påfører palestinerne. Hvis de virkelig brydde seg om palestinerne skjebne, burde de rette sin oppmerksomhet i en annen retning. I disse dager er den lidelsen som det store flertallet av palestinerne påføres, et direkte resultat av korrupsjonen i PA og innflytelsen til terroristgruppen Hamas.”¹

La oss derfor slutte med å skape det inntrykk at disse hatefulle, ensidige og løgnaktige resolusjoner er noe annet enn det de er – antisemittisk hykleri, rett og slett. Historien vil dømme hyklerne bak disse uttalelsene hardt. Det burde også alle fornuftige folk i dag gjøre.

Noter

1. <https://www.investigativeproject.org/8922/bassem-eid-it-time-ilhan-omar-and-the-squad>

Kilde: <https://www.gatestoneinstitute.org/17519/israel-petitions-antisemitic>

Dag T. Elgvin er sosialantropolog. Cand. polit fra universitetet i Tromsø, 1993 med hovedfag om samisk kultur, tema reindrift.

Palestinske skolebøker, oppfølging av rapporten fra Georg Eckert Institute.

Dag T. Elgvin

Dag T. Elgvin, 3060 Svelvik.

Svelvik, 5. juli 2021

Til Utenriksdepartementet,

Avd for Midtøsten og Nord-Afrika

Palestinske skolebøker, oppfølging av rapporten fra Georg Eckert Institute.

Jeg er kjent med utenriksministerens svar i Stortinget 22/6 på Tybring-Gjeddes spørsmål. Siden dette svaret kom bare én dag etter at rapporten var offentliggjort, forstår jeg at det var begrenset hva utenriksministeren hadde rukket å lese i den. Svaret bar preg av forenklinger som til dels ikke hadde støtte i selve rapporten. Jeg stoler på at avdelingen har dyktige folk til å vurdere rapportens innhold og konklusjoner. Likevel vil jeg bidra med noen tanker jeg har gjort meg, der jeg ser ministerens svar 22/6 i lys av rapporten.

Det er bra at Søreide har sett at *“det fremkommer fortsatt kritikkverdig og problematisk innhold i palestinske skolebøker”* og at rapporten *“anbefaler derfor at palestinske myndigheter endrer innholdet i flere skolebøker.”* Ministeren sa hun vil *“fortsette dialogen med palestinske myndigheter om skolepensum for å sikre ytterligere forbedringer.”* ‘Forbedringer’ er for beskjedent. Målet må være at alle bøkene er i samsvar med UNESCOs standarder.

Ministeren sa: *“I det store og hele følger pensum UNESCOs retningslinjer for utdanning i menneskerettigheter”*. Her gav hun Stortinget feil inntrykk fordi rapporten sier at bøkene drøfter dette kun for palestinerne og ikke for israelere (s 66), og slett ikke for jøder; de blir demonisert, rapporten beskriver det som ren antisemittisme (s 89).

Det er et paradoks at bøkene når det gjelder stoff om menneskerettigheter stort sett følger UNESCOs retningslinjer, men *ikke* gjør det i mange andre temaer. Denne selvmotsigelsen bør tas opp. Jeg skal gi ett eksempel:

Rapporten lister opp (s 50) ulike menneskeretts-dokumenter som er omtalt i lærebøkene. Én av dem er Abu Bakr's 10 regler for rettferdig krig fra 632. Én av disse reglene er at man ikke skal drepe barn. Se f.eks. den islamske nettsiden <https://www.abuaminaelias.com/dailyhadithonline/2019/10/09/abu-bakr-ten-jihad/>

Lærebøker i flere fag fremhever terroristen al-Mughrabi som rollemodell, både historiebøker, samfunnsfag og arabisk språk på flere årstrinn. Gruppen hennes kapret en buss i 1978, de drepte 13 barn som prøvde å flykte og detonerte eksplosiver.

Se: <https://tinyurl.com/5xrfjsch>

Denne saken vies størst omtale i arabisk-boken for 5. kl, (se s 112-119). Denne sier ingenting om at terroristene drepte barn eller detonerte eksplosiver, derimot står det at (det israelske) militæret brukte maskingevær, fly og tanks og angrep bussene og drepte mange av dem inni. Jeg stoler mer på den israelske kilden enn den palestinske. UD bør studere ulike kilder og lage en fremstilling mest mulig i samsvar med hva som skjedde, og konfrontere PA med dette. Hendelsen bør fremstilles i skolebøkene på en mest mulig historisk korrekt måte.

Ministeren sa også at *“brudd på menneskerettighetene illustreres gjerne av israelske overgrep mot palestinere.”* Men ikke den andre veien. Dette er et forhold som bør tas opp.

Når det gjelder vold fra palestinsk side, sa hun i samsvar med rapporten at dette *“fremstilles som en legitim motstandskamp”*, men la til *“innen visse, men tilbakelagte perioder, ved siden av fredelige tilnærminger til Israel.”* Her forenklet hun på en måte som ble feil. *“Visse tilbakelagte perioder”* gjelder kun historiebøkene, mens bøkene i arabisk språk fremstiller voldelig kamp som legitimt den dag i dag (s 123).

Søreide sa videre at “*fredsprosessen i Midtøsten blir også omtalt i bøkene*”. ‘Bøkene’ i flertall er feil. Dette er omtalt i kun én bok, se s 118. Søreide trakk frem en positiv ting; “*inkludert gjensidig anerkjennelse mellom Israel og den palestinske frigjøringsorganisasjonen (PLO)*”. Hun nevnte ikke det negative: Arafats brev til Rabin 9. sept 1993 er gjengitt, men to deler er utelatt: 1) der Arafat skriver at “*dette er begynnelsen på fredelig sameksistens uten vold*” og 2) der Arafat forplikter seg til at alle delene av PLO skal slutte med vold (s 121). Dermed gav hun Stortinget feil inntrykk av palestinerne vilje til fred. Denne sitat-forenklingen bør påtales.

Det er ett aspekt til som gjør at det er feil å trekke frem Oslo-avtalen som bevis for palestinerne fredsvilje. Arafats aksept av staten Israel var dobbelt-kommunikasjon. Da han senere ble kritisert for å ha undertegnet fredsavtale med ‘fienden’, sa han at Oslo-avtalen var å sammenligne med den 10-årige fredsavtalen Muhammad hadde inngått med folket i Mekka. “*This agreement, I am not considering it more than the agreement which was signed between our prophet Mohammed and Koraish, and you remember the Caliph Omar had refused this agreement and considered it a despicable truce.*” <https://iris.org.il/quotes/joburg.htm>

Muslimer forstår denne måte å tale på: Profeten Muhammad brøt avtalen to år senere, for da hadde han bygd opp hæren sin og dro til Mekka med 10.000 krigere og overtok makten i byen. => Muhammad er forbilde for alle muslimer. En avtale kan inngås som et strategisk middel selv om man ikke mener noe med den. Arafat inngikk en “fredsavtale” for å få fred til å bygge opp egne krefter; til å starte ny intifada.

De fleste politikere i Norge bruker ordet ‘okkupasjonen’ kun om Vestbredden, men slik er det ikke sett fra Ramallah. Bortsett fra i teksten om fredsavtalene brukes ikke navnet ‘Israel’ men “sionist-okkupasjonen”. Dette uttrykket viser at PA ikke anerkjenner Israel som egen stat, men at også det området Ben Gurion i 1948 erklærte som staten Israel, er “okkupert” palestinsk land, s 69. Dette bør påtales.

Elevene blir innprentet om og om igjen at hele Israel er ‘okkupert’ når de ser på kartene. Det området Folkeforbundet vedtok skulle bli jødernes hjemland, er tegnet som palestinerne stat! Rapporten drøfter dette nøye i kap 3.1.3. Kartene setter arabiske navn på blandete arabisk/ jødiske byer, mens byer som jødene etablerte etter 1948, ikke er markert i det hele tatt. Historieforfalskning! Dette bør tas opp med PA.

Jeg vil også kommentere at rapport-forfatternes politiske syn kommer frem på s 67 når de skriver *“the Israeli occupation of Palestinian territory on the West Bank”*. Også s 69 og 173. De mener altså at Israel okkuperer “palestinsk territorium”, uten å vise til noen folkeretts-bestemmelse til støtte for sitt syn. Folkeforbundets vedtak i 1922 sier noe annet; dette skulle bli del av jødenes nasjonalhjem / stat. Resolusjonene fra FN har ikke status som folkerett.

Til slutt noen ord om å fortsette å ha dialog med PA om dette temaet. Departementet har hatt dialog om innholdet av bøkene i alle år uten at det har hjulpet noe vesentlig. Selv ikke det mini-kuttet som UD gjorde i fjor, har hjulpet. Dette viser at dialog-metoden ikke virker for å presse PA. Jeg vil si: *Lær av Churchill: Ettergivenhet for en diktator lønner seg ikke!* Det er bare én ting president Abbas forstår; det er når pengekransen skrus helt igjen. Reduser bevilgningene fra 800 millioner til null. Som leder for giverlandsgruppen bør ministeren prøve å få EU og andre land med på samme strategi. Tør ministeren å være så tøff?

PS: Det er ingen fare for palestinerne. De har mange rike venner i Midtøsten. Da USA stoppet støtten til UNRWA for et par år siden, stilte flere arabiske land opp med samme beløp som USA ikke gav.

Vennlig hilsen

Dag T. Elgvin, Svelvik

Ambassadør Dore Gold har vært president for the Jerusalem Center for Public Affairs siden 2000. Fra juni 2015 til oktober 2016 gjorde han tjeneste som departementsråd i Israels utenriksdepartement. Han har tidligere vært rådgiver for statsministeren og Israels FN-ambassadør fra 1997 til 1999.

Det som ligger bak utbruddet av palestinsk vold

Dore Gold

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Ambassadør Dore Golds innlegg ved et australsk-israelsk og jødisk forretningsråds (AIJAC) webinar 12. mai 2021. Hele seminaret kan sees på <https://youtu.be/6HQoe1GAsBQ>

Utbruddet av vold som vi er vitne til, skjedde under Ramadan-månedens blant muslimene. Mens de fleste muslimer betrakter Ramadan som en gledelig tid, er den for en svært liten gruppe tiden for å innlede det de kaller *jihad*.

Hver gang jeg er vitne til at volden bryter fram, er et av mine spørsmål: Er det noe som skjer spontant? Bestemte folk seg plutselig for å dra ut på sitt eget korstog, eller var dette noe som var planlagt på forhånd? Var det noe de ble oppfordret til av politiske hensyn?

Bevisene på at man oppfordret til urolighetene i Jerusalem og at de var planlagt, er overveldende. Det skjedde ikke spontant. Et av de mest problematiske aspektene ved det som skjedde i Jerusalem, er bevisene på at de palestinske organisasjonene – Hamas og Islamsk Jihad – på forhånd utplasserte de tingene de brukte til angrepene på israelere på Tempelhøyden.

Dette er ikke noe nytt fenomen. Det går tilbake til dagene til muftien av Jerusalem, Hajj Amin al-Husayni. Da lagret de våpen på Tempelhøyden for å bruke dem i forbindelse med voldsutbrudd. Det israelske politiet hadde ikke noe annet valg enn å gå opp på Tempelhøyden hvor de fant store mengder stein og steinblokker som hadde blitt bragt opp dit for i første rekke å brukes mot de israelske sikkerhetsstyrkene, og for det andre mot jøder som ba ved Vestmuren like nedenfor Tempelhøyden. Men når du ser materialet som

Jødisk sjåfør blir angrepet av en arabisk lynsjemobb i nærheten av gamlebyen i Jerusalem (Israel Police)

er lagret for fremtidig voldelig bruk, vet du at dette er en forhåndsplanlagt operasjon og ikke noe som skjer spontant.

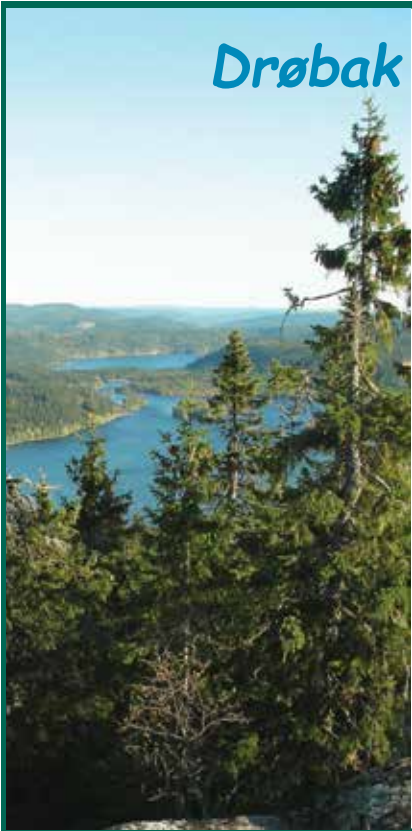
Abraham-avtalene var et av de største nederlagene for Hamas og Iran. Plutselig hadde du israelere som kom til Gulfstatene og snakket om felles interesser, herunder hvordan man skulle forholde seg til Iran. Det er noe Iran gjerne skulle ønske ikke var skjedd. Jeg tror at de satte som mål for seg selv å ødelegge Abraham-avtalene.

Organisasjonen Jerusalem Center for Public Affairs har styrket sine bånd til tankesmier i Gulfen. Jeg snakker ofte i telefonen med deres ledere, og nylige hendelser førte ikke til noen kjølig holdning hos dem. De var bekymret, de ønsket informasjon, og de ønsket å vite hvorfor dette skjedde og når det ville slutte. Den grunnleggende interesse de har av et varmt forhold til Israel er fortsatt der, men den er under press dersom flere (volds-)hendelser inntreffer.

Det vil ta lang tid å beseire de kreftene vi står overfor. Det vil være behov for mye tålmodighet fra den israelske offentligheten. Noen mennesker blir svært frustrert i slike situasjoner, og skulle gjerne sett at vi tok våre F-35 fly og teppebombet store deler av Gazastripen. Men det kommer vi ikke til å

gjøre. Det er ikke særlig lurt, og det er umoralsk. En av de tingene vi burde være stolte av i Israel, er at landet i krig ser de moralske implikasjoner ved moderne krigføring, særlig når den andre siden er fullstendig umoralsk, og bruker menneskelige skjold, for å beskytte sine mest fremstående ledere.

Kilde: <https://jcpa.org/behind-the-outbreak-of-palestinian-violence/>

Drøbak Invest AS

Kjøp av alle
typer eiendom og
selskaper.
Omgående oppgjør.
Overtakelse nå eller
i fremtiden.

Kontakt: Jan Dante
Mob. 90065000
Seiersten Sentrum 3
1443 Drøbak

Judah Ari Gross er militærkorrespondent for avisen *The Times of Israel*.

Shin Bet – palestinske terrorgrupper stjal millioner fra europeiske hjelpere

Judah Ari Gross

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Sikkerhetstjenesten sier at terrororganisasjonen PFLP forfalsket dokumenter og fant på prosjekter for å få tak i penger til militære formål. Israel oppfordrer (giver) land til ikke å gi midler til grupper som er forbundet med PFLP.

Shin Bet sikkerhetstjeneste anklaget nylig “Folkefronten for frigjøring av Palestina,” PFLP, for å ha tusket til seg millioner av euro fra europeiske hjelpeorganisasjoner og regjeringer for å finansiere terroristaktiviteter.

Den israelske sikkerhetsorganisasjonen Shin Bet arresterte nylig flere av dem som er mistenkt for å være innblandet, og sa at en tiltale ville komme om kort tid; blant dem var også en kvinne med spansk statsborgerskap – Juani Rishmawi.

Med bakgrunn i etterforskningen hadde Utenriksdepartementet et møte med europeiske diplomater i Israel og bad israelske diplomater i Europa om å henvende seg til sine europeiske vertsregjeringer for å be dem om ikke å gi midler til palestinske frivillige organisasjoner som er knyttet til PFLP.

“I løpet av disse møtene forklarte representantene fra det israelske Utenriksdepartementet hvor alvorlig Israel ser på disse sakene og la dem fram sammen med resultatene fra etterforskningen. Den beviser at midler fra europeiske regjeringer gikk til PFLP, som Europa definerer som en terrororganisasjon,” sa Utenriksdepartementet i en uttalelse.

Ifølge sikkerhetstjenesten brukte PFLP sin helseorganisasjon, “Komiteen for helsearbeid,” til å bedra ulike europeiske organisasjoner og land for millioner av euro i løpet av de siste årene.

Israelske sikkerhetsstyrker arresterer mistenkte PFLP-medlemmer som del av en omfattende aksjon mot terrorgruppen på Vestbredden. Udatert fotografi som ble frigitt 17. desember 2019. (Israel Defense Forces)

“PLFP-institusjoner lurte organisasjoner i Europa på en rekke måter – de rapporterte om oppdiktete prosjekter, overførte falske dokumenter, fabrikkerte og overdrev fakturaer, avledet oppmerksomheten, forfalsket dokumenter og banksignaturer, innberettet altfor høye honorarer, og andre ting,” sa Shin Bet i en uttalelse.

Ifølge sikkerhetstjenesten ble disse pengene brukt til å betale familiene til drepte medlemmer av terrorgruppen, til å rekruttere nye medlemmer, og til å spre gruppens budskap over hele Vestbredden, Gaza og Øst-Jerusalem.

Ifølge den israelske gruppen NGO Monitor, som undersøker om bidrag til palestinske organisasjoner kan være brukt til terroristformål, har europeiske regjeringer og EU gitt opp til 6,6 millioner euro (8 millioner dollar) til HWC i perioden 2017 til 2020, hvor mer enn halvparten – 3,6 millioner euro – kom fra Sverige alene.

Shin Bet sa at etterforskningen ble utført sammen med israelsk forsvar og politi.

Fotos av EU-medarbeiderne offentliggjort 6.mai 2021 viser fra venstre: Juani Rishmawi, Amro Hamouda, Saud Abdat og Tayseer Abu Sharbak som er mistenkt for å ha stjålet midler fra europeiske land til fordel for PLFP. (Foto: Shin Bet)

Sikkerhetstjenesten identifiserte de fire mistenkte lederne for den økonomiske svindelen som Tayseer Arbu Sharbak, 47, som arbeider som regnskapsfører for “Komiteen for helsearbeid,” Said Abat, 46, som tidligere arbeidet som regnskapsfører for komiteen, Amro Hamouda, 46, den tidligere innkjøpslederen i komiteen og Rishmawi, 63, som var ansvarlig for innsamlingen i Europa.

Shin Bet sa at de fire mistenkte *“ga fra seg et omfattende materiale som viser omfanget av svindelen som PLFP-institusjonene drev overfor europeiske land.”*

Den spanske utenriksminister Aranche Gonzales Laya fortalte journalister at spanske myndigheter førte en “intensiv dialog” med Israel om anklagene mot Rishmawi – som også er kjent som Juana Ruiz Sanchez.

Etter et dødbringende angrep fra PFLP-terrorister i 2019, som drepte den israelske tenårings Rina Shnerb og alvorlig såret hennes far og bror, slo Shin Bet hardt ned på gruppen og arresterte dusinvis av dens medlemmer i desember samme år.

I 2020 stanset den hollandske regjeringen finansieringen av en palestinsk gruppe, ‘Union of Agricultural Work Committees’ etter at organisasjonen hadde besluttet at noen av pengene skulle betales til to medlemmer av PFLP som var stilt for retten for sin rolle i angrepet som drepte Shnerb.

Kilde: <https://www.timesofisrael.com/shin-bet-palestinian-terror-group-stole-millions-from-european-aid-donors/>

Nachshon og Kaleb var to av medhjelperne til Moses under flukten fra Egypt. Her er de psevdonym for et miljø av jødiske analytikere.

Ydmykelsen av palestinske terrorister som står for tur til å få terrorlønn

Nachshon og Caleb

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Den skandaløse og illegale praksis som De palestinske selvstyremyndighetene, PA, har ved å betale familiene til dømte terrorister, har tatt en ny vending.

Både Israel og USA har fortalt PA at det å betale terroristene er en form for illegal og farlig provokasjon. Uten å bli svar skyldig fastslo PA-president Mahmoud Abbas overfor FNs Hovedforsamling at *“jeg hilser våre ærefulle martyrer og våre modige fanger i israelske fengsler,”* og at han ville fortsette å betale “lønn” til disse martyrene, selv om han bare hadde “en penny igjen.”

Den amerikanske kongressen ble opprørt over Abbas sine uttalelser og handlinger og vedtok loven “Taylor Force Act” som krevde at PA *“skulle stanse betalingen for terrorhandlinger.”* Tidligere president Trump kuttet støtten til PA og til den FN-baserte palestinske hjelpeorganisasjon, UNRWA, for å få stanset de provoserende utbetalingene. Men president Biden har lett etter en måte for å kunne gjenoppta støtten til PA selv om hans hender er bundet av “Taylor Force Act.” Abbas har også lett etter en utvei.

I april kunngjorde PA at de ville betale ut støtte til 12000 “martyrer” via det palestinske postsystemet, som teknisk sett ikke er en bank og derfor kan omgå amerikanske og israelske lover. Dessuten har PAs leder av “Kommisjonen for fangers og tidligere fangers saker,” Quadri Abu Bakr, bekreftet at omkring 7500 tidligere fanger ville bli en del av ulike departementer i PA og dermed være kvalifisert for ordinær lønn som alle andre regjeringsansatte, enten de nå møter fram på jobb eller ikke. Den løsningen var ikke alle martyrer fornøyd med.

“Den skandaløse og illegale praksis som De palestinske selvstyremyndighetene, PA, har ved å betale familiene til dømte terrorister, har tatt en ny vending.”

Ifølge organisasjonen “Palestinian Media Watch” som 6. april 2021 undersøkte Al-Araby, Al-Jadeed, en engelskbasert hjemmeside for arabiske nyheter, sa en tidligere innsatt, Arafat Barghouti: *“Fangene, deres slektninger, og de løslatte fangene får budskapet om at de skal bli sosiale klienter, og dette er et resultat av å vente ved inngangen til postkontorene og følelsen av ydmykelse og degradering etter år med kamp mot okkupasjonen. Nå står fangene og ber om å få en godtgjørelse som vil brødfø dem. Det jeg hørte oftest i dag fra løslatte fanger, er at vi oppfører oss som tiggere for å få disse godtgjørelsene. Det er upassende at fanger og deres kamp står slik foran et postkontor.”*

Pro-palestinske politikere og den progressive pressen understreker ofte betydningen av palestinsk “verdighet”. Dette kommer helt sikkert til å bli deres nye sak – å ta opp den ydmykelse det er for palestinske terrorister å bli tvunget til å stå i kø ved postkontoret for å få vederlag for mordene sine.

Kilde: <https://firstonethrough.wordpress.com/2021/05/07/the-humiliation-of-palestinian-terrorists-standing-in-line-to-receive-martyr-payments/>

www.israelsvenner.no

Bassam Tawil er en muslimsk araber som bor i Midtøsten.

Hvordan palestinske ledere narrer amerikanerne

Bassam Tawil

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

En palestinsk mann ble 30. juni dømt til syv års fengsel og hardt arbeid etter han var blitt funnet skyldig i forsøk på å selge land til israelske jøder. Mannen, hvis identitet ikke ble avslørt, ble dømt av en PA-domstol på Vestbredden, i Ramallah, palestinerne de facto hovedstad.

“Retten i første instans i Ramallah, representert ved dommerne Ramez Jamhour, Ramez Musleh og Amjad al-Sha’ar avsa en dom som dømte den anklagede “for forsøk på å selge deler av staten Palestinas landområder til fordel for fienden,” skrev PAs offisielle nyhetsbyrå Wafa. “Han ble dømt til 7 år i fengsel med hardt arbeid.”

“Å dele opp” er et uttrykk som PA bruker for å beskrive overføring av eierskap over fast eiendom fra en palestiner til en israelsk jøde. Det er vel overflødig å si at “fienden” her er Israel.

PA bruker en slik vag terminologi for å unngå kritikk fra det internasjonale samfunnet når det gjelder dets holdning med å straffe enhver palestiner som selger sitt land eller hus til en israelsk jøde. PA ønsker ikke at verden skal vite at de har en lov som forbyr salg av eiendom til den israelske “fienden”.

I 2014 endret president Mahmud Abbas Artikkel 114 i den jordanske kriminallov (Criminal Code – 1960) og som gjelder i de PA-kontrollerte områdene på Vestbredden. Ifølge den jordanske loven, vil en person som forsøker å skille ut enhver del av jordansk territorium for å forbinde det med et fremmed land, være hjemfallen til minst 5 års fengsel med hardt arbeid.

“PA ønsker ikke at verden skal vite at de har en lov som forbyr salg av eiendom til den israelske “fienden”.”

Abbas økte maksimumsstraffen til livsvarig fengsel med hardt arbeid for enhver palestiner som blir funnet skyldig i å selge eller leie ut “en del av palestinsk land til et fremmed land eller en fiendtlig stat eller noen av dens innbyggere.”

I 2018 dømte en PA-domstol en amerikansk-palestiner til livsvarig fengsel for å ha krenket loven. Den tiltalte, Issam Akel, som har et israelsk ID-kort i egenskap av innbygger i Jerusalem, ble anklaget for forsøk på å selge eiendom i Jerusalem til israelske jøder.

Han ble dømt til tross for protester fra Israel og USA. Den daværende amerikanske ambassadør til Israel, David Friedman, sa at Akels fengsling sto *“i rak motsetning til amerikanske verdier og alle dem som arbeider for fredelig sameksistens.”* PA ble til slutt tvunget til å løslate Akel i januar 2019 etter press fra den amerikanske regjeringen.

Akel var glad over å bli løslatt fordi han hadde et amerikansk pass. Andre palestinere som er blitt møtt med de samme anklager, blir fortsatt holdt fengslet fordi de ikke er amerikanske statsborgere.

Dommen 30. juni viser at PA er fast bestemt på fortsatt å straffe palestinere som blir tatt for å selge eiendom til israelske jøder. Dommen sender også en advarsel til palestinere om at enhver som er involvert i transaksjoner av fast eiendom med israelske jøder vil bli fengslet.

PAs krig mot palestinere som er mistenkt for å selge eiendom til israelske jøder er ikke bare begrenset til juridiske virkemidler. I løpet av få år har palestinske religiøse myndigheter kommet med en rekke uttalelser som gjør det klart at muslimer ikke kan delta i slik virksomhet.

I 2018 kom Sheikh Mohammed Hussein, den palestinske mufti i Jerusalem, med en fatwa (islamsk rettskilde) som betegnet “Palestinas land” som en uavhendelig arv som ikke kan selges til “fiendene”. Fatwaen forbyr muslimer *“å bidra til overføring av eierskap av enhver del av Jerusalem eller palestinsk*

land til den israelske fienden.” Den oppfordrer også muslimer til å boikotte dem som krenker fatwaen og sørge for at de ikke blir begravd på muslimske gravlunder.

I 1996 fastslo Dar al-Ifta, palestinernes islamske rådgivende råd som er ansvarlig for å komme med religiøse retningslinjer, at det er forbudt for en muslim å selge land til jøder. Rådet oppfordret muslimer til å boikotte enhver som var involvert i slik virksomhet; de blir betraktet som “vranglærere og forrædere”.

Siden den gang har flere palestinere blitt drept for angivelig å ha gjennomført salg av land til israelske jøder. Dusinvis av andre har blitt arrestert av de ulike delene av PAs sikkerhetsstyrker. Tre mistenkte, som ikke ble identifisert, har blitt dømt til 15 års fengselsstraff med hardt arbeid.

Ifølge PAs forebyggende sikkerhetstjeneste (PSS), blir behandlingen av mistenkte selgere av landområder gjennomført i henhold til instruksjoner fra palestinernes politiske ledelse. *“Salget av eiendommer (til jødene) representerer en alvorlig trussel mot (palestinsk) nasjonal sikkerhet,”* sa PSS i en uttalelse.

Når PSS snakker om det palestinske lederskapet, mener de Abbas og PA-regjeringen på Vestbredden. PSS medgir faktisk at Abbas og PA-ledelsen beordret de palestinske sikkerhetsstyrkene til å arrestere enhver palestinere som var mistenkt for å selge eiendom til jødene. Dette er det samme palestinske lederskapet som nå forteller Biden-administrasjonen at de er ivrige etter å gjenoppta fredsprosessen med Israel.

Samtidig som PA-sikkerhetsstyrker fortsatte med å jakte på palestinere som var mistenkt for å være involvert i salg av fast eiendom til jødene, fortalte Abbas til amerikanske kongressrepresentanter som var på besøk 8. juli, at han er opptatt av en *“rettferdig og omfattende fred gjennom forhandlinger (med Israel) under ledelse av kvartettens medlemmer,”* USA, EU, Russland og FN.

Medlemmene av Kongressen er utvilsomt ikke klar over at Abbas lov straffer palestinere for angivelig salg av land til jøder. Det kan også trygt antas at kongressmedlemmene ikke er klar over islamske religiøse bestemmelser som forbyr muslimer ethvert forøk på å involvere seg i slik virksomhet. Kongressen vet ikke om disse tingene fordi de store mediene i Vesten sjelden skriver noe om apartheid-politikken til PA-ledelsen, herunder også forbudet mot å selge eiendommer til jødene.

“Siden den gang har flere palestinere blitt drept for angivelig å ha gjennomført salg av land til israelske jøder. Dusinvis av andre har blitt arrestert av de ulike delene av PAs sikkerhetsstyrker. Tre mistenkte, som ikke ble identifisert, har blitt dømt til 15 års fengselsstraff med hardt arbeid.”

Selv om Abbas vender tilbake til forhandlingsbordet sammen med Israel, kan han ikke komme med noen territorielle innrømmelser til Israel på grunn av palestinske lover og forordninger. Abbas vet at dersom han kommer med slike innrømmelser, vil han aldri nyte det privilegium det er å bli gravlagt i en muslimsk gravlund, ifølge bestemmelser fra muftien og islamsk-religiøse organisasjoner.

Likevel har ikke Abbas noen problemer med å fortelle Biden-administrasjonen og medlemmer av Kongressen hva de liker å høre (om en fredsprosess med Israel og den såkalte tostatsløsning) for å kunne få økonomisk hjelp fra USA. Abbas vil ta imot pengene samtidig som hans sikkerhetsstyrker jakter på palestinere som handler med jøder.

Kilde: <https://www.gatestoneinstitute.org/17557/palestinian-leaders-deceiving-americans>

© 2021 Gatestone Institute

Howard Rotberg har skrevet fire bøker, inkludert "The Second Catastrophe: En fortelling om en bok og dens forfatter"; "Tolerisme: ideologien er avslørt"; og nylig "Den ideologiske vei til underkastelse og hva vi kan gjøre med det". Han skriver for Israel National News, Frontpage Magazine og New English Review (blant andre). Han er president for Mantua Books.

Gjen-bosettingen av de innfødte jødene i Israel

Howard Rotberg

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Arkeologi og nedskreven historie, inkludert Torah, vitner om jødisk innfødt tilstedeværelse. Du kan ikke bosette deg i landet du allerede bor i eller okkupere ditt eget land. De som bruker slike ord gjør det for å fornekte all historie og bidrar til antisemittisme.

Islamister og deres venstreallierte i Vesten har problemer med å forstå og akseptere at jødene er det innfødte folket i Israel. De kan ikke forstå, eller de vil ikke forstå, at i henhold til folkeretten, har jødene fulle rettigheter til alt land i Israel. De kan ikke fornekte at den moderne og misvisende forståelse av "det palestinske folk" ble til lenge etter 1967 som en reaksjon på at jødene fikk tilbake hele Jerusalem, Judea og Samaria (Vestbredden). Da Jordan okkuperte det samme landområdet var det ingen som snakket om Palestina.

I 1922 anerkjente Folkeforbundet den historiske forbindelsen mellom det jødiske folk og landet Israel. Romerne omdøpte landet til Palestina i året 136 (Evt – Etter vår tidsregning) og navnet ble endret tilbake til Israel i forbindelse med uavhengigheten fra britisk kontroll i 1948. Folkeforbundet utstedte "Mandatet for Palestina", som betegnet hele Palestina (inkludert den del av det historiske Judea og Samaria kjent som Vestbredden) som skulle gjenopprettes som det jødiske hjemland.

Dette faktum har aldri blitt endret og er en del av folkeretten. Selv om Israel mange ganger har forsøkt å dele opp deler av dette historiske jødiske hjemland og gi en del til araberne, har araberne aldri godtatt noe tilbud fordi de er uvillige til å godta at noe som helst er jødisk hjemland.

Fredskonferansen i San Remo, Italia, 25.april 1920: En resolusjon om et jødisk hjemland i Palestina ble som en del av rettsoppgjøret etter første verdenskrig erklært av regjeringene i Storbritannia, Frankrike, Italia og Japan. (Wikimedia)

Til tross for Vestens naive ønske om en tostatsløsning, har det aldri vært noe tegn fra arabernes side på at de har forlatt sin holdning som sier at de ønsker en palestinsk arabisk stat *i stedet for Israel, ikke ved siden av Israel*. Jødene er hverken okkupanter eller kolonialister, men eiere, historisk og legalt av Israels land. Muftien av Jerusalem, Hajj Amin al-Husseini, utnevnt av Storbritannia i 1921, vil aldri bli beskyldt for å ha elsket jødene. Det er et faktum at under 2. verdenskrig for mer enn 70 år siden, møtte muftien – som var Yasser Arafats onkel – Adolf Hitler i Berlin for å diskutere “den endelige løsning” på “det jødiske problem”.

Ifølge FN-resolusjon 181, den såkalte Delingsplanen av 29. november 1947, 1) vitnet muftien i 1937 for Peel-kommisjonen som skulle undersøke årsakene til uroen mellom jødene og araberne i det som den gang var kjent som “Palestina.” Muftien kom med en forbausende innrømmelse: Mesteparten av landet som tilhørte jødene og som de hele tiden ble beskyldt for å ha stjålet, var faktisk kjøpt av jødene fra araberne. Og araberne var hva vi jurister kaller villige selgere.¹

Den aktuelle resolusjonen viser at Peel-kommisjonens rapport hadde noen viktige ting å si om sionistene og deres virksomhet i landet og for det arabiske samfunn og økonomi. Et av de viktigste utsagnene som avslører de arabiske anti-israelske anklagene er:

“Den arabiske befolkning viser en bemerkelsesverdig økning etter 1920, og den har fått en viss del av den økte velstanden i Palestina. Mange arabiske landeiere har tjent på salg av land og den innbringende investeringen av salgsinntektene. Den arabiske jordbruker har det bedre nå i det store og hele enn i 1920. Denne arabiske fremgangen skyldes delvis jødisk kapital som har kommet til Palestina og andre faktorer som er knyttet til fremveksten av det (jødiske) nasjonalhjem. I særlig grad har araberne dratt nytte av sosiale tjenester som ikke kunne hatt det samme omfanget uten bidraget fra jødene. ... Mye av landet (dyrket av jødene) som nå gir plass til appelsinlunder, var sanddyner eller myr og udyrket da det ble kjøpt... Det var den gang i forbindelse med de første salgene lite som tydet på at eierne enten selv hadde ressurser eller kompetanse som var nødvendig for å utvikle landet.” Mangelen på land som araberne hevdet ... “skyldtes mindre omfanget av land som jødene skaffet enn en økning i den arabiske befolkningen.” (Kapitel V i rapporten).²

Hajj Amin el-Husseini, den gjenstridige motstander av sionismen, jødehater og venn av Hitler, innrømmet under utspørring at intet arabisk land var stjålet. Ingen arabere ble jaget, ingen landsbyer ødelagt. Nei, jødene kjøpte hundretusener dunam (1 dunam = 1 mål) med land fra ivrige selgere, ofte fra fraværende arabiske landeiere. Dessuten ble livskvaliteten for de palestinsk-arabiske bøndene takket være sionistene og britene, sterkt forbedret, med mindre skattlegging, flere skoler og en økning i den arabiske befolkningen.

Rapporten forteller også at: “Muftien stadfestet også at landet ikke ble kjøpt eller tilegnet under “tvang.” En slik måte å styre på var slik osmanene pleide å oppføre seg, ikke jødene. Også muftien innrømmet at utkastelser ble gjort av fraværende landeiere som valgte å selge “land over hodet på sine leietakere som dermed ble kastet ut med makt, og at flertallet av disse leietakerne ikke var palestinere, men libanesere.”

Det blir sagt at muftien forsikret at han ikke ville ha noe imot systematisk å drepe palestinere fra rivaliserende klaner som diskuterte samarbeid med jødene. Som talsmann for de palestinske araberne, spurte Hajj Amin al-Husseini ikke britene om å gi dem uavhengighet. Tvert imot, i et brev til Churchill i 1921, forlangte han at Palestina skulle gjenforenes med Syria og Transjordan.

I 1948 etter at Jordan okkuperte Jerusalem,³ fjernet kong Abdullah den første av Jordan offisielt al-Husseini fra stillingen, og påla ham å holde seg borte fra Jerusalem.⁴

“Islamister og deres venstreallierte i Vesten har problemer med å forstå og akseptere at jødene er det innfødte folket i Israel.”

Det er et faktum at Jordan okkuperte “Vestbredden” (Judea og Samaria) og Øst-Jerusalem etter det arabiske forsøket i 1948 på å knuse den nye jødiske staten Israel. Ikke noe særlig mer ble gjort på Vestbredden, og i 1967 angrep araberne Israel med den tanke “å drive dem ut på havet”. Men israelerne drev med hell tilbake araberne og endte opp med å frigjøre det landområdet som Jordan hadde okkupert siden 1948.

Da den arabiske legion okkuperte det jødiske kvarter i Gamlebyen (Jerusalem), ble det ødelagt og innbyggerne fordrevet. 58 synagoger – noen hundrevis av år gamle – ble ødelagt, plyndret og skjendet. Den jødiske gravlunden på Oljeberget hvor jøder hadde gravlagt sine døde i mer enn 2500 år ble endevendt og graver skjendet. Tusener av gravsteiner ble ødelagt og brukt som bygningsmateriale, gatesteiner eller latriner i leirene til den arabiske legion. Intercontinental Hotel ble bygd på toppen av gravlunden og graver ødelagt for å gi plass til en hovedvei til hotellet. Vestmuren ble et slumområde.

I 1950 annekterte Jordan ulovlig territoriene landet hadde erobret i 1948-krigen – Øst-Jerusalem og Vestbredden. Jordan erklærte *“sin støtte til en fullstendig forening mellom de to sidene av Jordan og unionen som én stat, nemlig det hasjemittiske kongedømmet Jordan som kong Abdullah Ibn al Husain står i spissen for.”*

Storbritannia og Pakistan var de eneste landene som anerkjente Jordans anneksjon – alle andre nasjoner, inkludert de arabiske statene, forkastet den. Storbritannia anerkjente bare Jordans anneksjonen av Vestbredden, ikke Jerusalem.

I direkte strid med våpenhvileavtalen fra 1949 tillot ikke Jordan jøder adgang til deres hellige steder eller til den jødiske gravlunden på Oljeberget. Jødene som flyttet til Judea og Samaria etter at Israel fikk kontrollen i 1967, blir ofte kalt for “bosettere”. Men hvordan kan du “bosette” deg i et område som historisk sett allerede var ditt? De bosatte seg ikke, snarere gjen-bosatte de seg. Men dette begrepet ville bli for nær sannheten for Israels fiender.

Vi kan ikke ofte nok understreke det åpenbare: Jøder er det innfødte folk i landet som romerne kalte Palestina. Begrepet “okkupant” synes for meg å være et begrep for dem som ikke har noen legale rettigheter til eierskap. Det synes som om folk med makt (terror) vil prøve å få tak i noe politisk som de ikke kan få med loven i hånd. Araberne har forsøkt, gjennom mange kriger å fordrive jødene fra sitt land. Nå forsøker de med terrorisme og allianser med venstreorienterte å få tak i det som krigen ikke kunne gi dem.

Det viktigste legale punkt er følgende: **San Remo-erklæringen er det rettslige grunnlaget som avviser tanken om at jødene var illegale okkupanter eller bosettere.** Balfour-erklæringen fra 2. november 1917 og FN's avstemning om delingsplanen 29. november 1947 er de to viktigste internasjonale politiske hendelser som førte til Israels erklæring om uavhengighet 14. mai 1948.

Dan Adler påpeker at det er “en misforståelse at Balfour-erklæringen bare var et brev som uttrykte en intensjon” og ikke et juridisk bindende dokument. Grunnen til denne misforståelsen er at folk flest ikke er klar over at San Remo-konferansen som fant sted 19. april 1920 varte i 7 dager og offentliggjorde sine beslutninger 25. april 1920.⁵ Disse syv dagene la det politiske grunnlaget for etableringen av de 22 arabiske stater i “Den arabiske liga” og den eneste jødiske staten Israel.⁶ Hele teksten til Balfour-erklæringen ble en integrert del av San Remo-avtalen⁷ og det britiske mandatet for Palestina⁸, og forvandlet dermed en intensjonserklæring til et juridisk bindende dokument utfra folkeretten. Opponerte araberne mot etableringen av en jødisk stat under San Remo? Svaret er et rungende Nei!”

Adler understreker i sin artikkel at araberne den gang var opptatt av å etablere uavhengige arabiske stater og ikke hadde noen innvendinger mot etableringen av en liten jødiske stat i Palestina. Dette ble formalisert i Weizmann-Feisal avtalen som førte til at Folkeforbundet anerkjente Israel (den gang Palestina) som hjemland for det jødiske folk. Før San Remo-konferansen fantes det ikke en eneste uavhengig arabisk nasjonalstat. Nesten alle de 22 arabiske stater som eksisterer i dag ble en nasjon enten som direkte resultat av San Remo-konferansen, eller langt senere. Derfor er Israels legitimitet som en jødisk stat nøyaktig den samme – eller enda større – som legitimiteten til arabiske nasjonalstater som Jordan, Irak, Syria og Libanon.

Ja, den første verdenskrig blir oppfattet som begynnelsen for de fleste moderne nasjonalstater.

“. Før San Remo-konferansen fantes det ikke en eneste uavhengig arabisk nasjonalstat. Nesten alle de 22 arabiske stater som eksisterer i dag ble en nasjon enten som direkte resultat av San Ramo-konferansen, eller langt senere. Derfor er Israels legitimitet som en jødisk stat nøyaktig den samme – eller enda større – som legitimiteten til arabiske nasjonalstater som Jordan, Irak, Syria og Libanon.”

Etter krigen ble deler av Tyskland, Østerrike-Ungarn, russiske og ottomanske imperier delt i nasjonalstater samtidig som både jøder og arabere søkte legitimitet for selvbestemmelse og uavhengighet ved hjelp av Folkeforbundet.

I den tiden da imperiene nevnt ovenfor svant hen, kjempet Den jødiske legion sammen med arabere og briter for å erobre Østbredden av Jordan fra osmanene i 1918.

Araberne i Palestina så den gang seg selv som pan-arabister og som en del av Syria. Det var ingen antydning om noe uavhengig “palestinsk folk” og ingen egen identitet utover pan-arabismen.

Emir Faisal som ble betraktet som representanten for hele den arabiske befolkning i 1918, støttet fullt ut kravet fra det jødiske folk på deres historiske hjemland, samtidig som han hadde øye for noe større: Syria, Jordan, Saudi Arabia, Irak, Libanon og Egypt (hvorav ingen var uavhengige før 1. verdenskrig). Faktum er at svært få av dagens arabiske nasjonalstater eksisterte før 1. verdenskrig.

Araberne som var i Palestina under 1. verdenskrig, så på seg selv som syriske og pan-arabiske⁹. De hadde ingen interesse av uavhengighet. De var ikke opptatt av en konflikt mellom jødene og palestinske arabere i dette lille landområdet, men heller av hva dette opprinnelig dreide seg om – å returnere en liten bit av Det osmanske imperiet til dens rettmessige eiere – det jødiske folk, mens 99% av landet ble delt mellom araberne.

Resultatene av Paris-avtalen (1918)¹⁰ og San Remo-konferansen (1920) var i Folkeforbundet mandatet for Palestina som den britiske regjeringen fikk seg tildelt med det soleklare formål å gjenopprette et jødisk hjemland i landet Israel. 51 medlemsland – hele Folkeforbundet – erklærte enstemmig 24. juli

1922: *“Mens man anerkjenner den historiske forbindelse mellom det jødiske folk og Palestina og dermed grunnene til å gjenopprette deres nasjonalhjem i dette landet.”*

Dore Gold har bemerket at det er to sentrale juridiske poenger i uttalelsen ovenfor som etablerer det jødiske folk som den innfødte befolkning i Palestina, og smadrer den feilaktige oppfatningen om at “sionister er kolonialister”.

1. Uttalelsen anerkjenner at “den historiske forbindelse mellom det jødiske folk og Palestina” er en rettighet som allerede finnes og ikke en rettighet man nylig har fått.
2. Uttalelsen gjelder “gjenopprettelse” av deres nasjonalhjem, ikke å bygge et nytt nasjonalhjem fra grunnen av.

Det er svært viktig at vi hegger om sannheten at formell anerkjennelse av Israel som jødisk nasjonalhjem ble bindende folkerett, ikke i 1947 eller 1948, men i 1920 da bestemmelsene fra San Remo-konferansen ble inkludert som del av Sèvres -traktaten (august 1920),¹¹ og ble godkjent og undertegnet av alle de 51 medlemslandene i Folkeforbundet.

Det er også svært viktig å bemerke at det jødiske folk ble gitt det som den gang var kjent som Palestina for å “gjenopprette” sitt nasjonalhjem i dette landet. Palestina er ikke nasjonalhjemmet for noe annet folk. Jødene har gjennom historien tilbudt seg å dele dette nasjonale hjem med araberne, men araberne, støttet av antisemitter, har alltid avslått å dele – slik de israelske statsministrene Barak og Olmert og andre har tilbudt dem – og er bare opptatt av å ødelegge Israel for å gjøre det rent for jøder. I denne henseende har det islamistiske hatet mot jødene vunnet over den mer sekulære pan-arabiske tilnærmingen for 100 år siden som aksepterte en jødisk stat i Midtøsten.

Salomon Benzimra understreker i sin artikkel “San Remo: The Forgotten Milestone to the Liberation and Creation of Israel”:

“Da forestillingen om “okkupasjon” slo rot, ble den snart oppfattet som “ulovlig okkupasjon,” deretter “brutal undertrykkelse” og til slutt som “apartheid” som i folkeretten er en forbrytelse mot menneskeheten. Når et korrumpert språk beskriver en forvrengt virkelighet og denne forvrengning sprer seg, blir tanken korrumpert og enhver handling er dømt til å mislykkes. Siden folkeretten for mer enn 100 år siden anerkjente “den historiske forbindelse mellom det jødiske folk og Palestina” og “grunnene til å gjenopprette deres

nasjonalhjem i dette landet”, står den vedvarende bruken av ord som “settlerne” og “okkupanter” i motstrid til loven.”

Skadevirkningen av begreper som tilsynelatende sier det motsatte og som brukes for å kritisere Israel, kan vi se i amerikanske medier. Majoriteten av disse lener seg mot venstre og er tolerante overfor islamistene. CNN og CNBC og andre fjernsynsselskaper er stort sett anti-israelske.

Avisen *New York Times* er et eksempel på dette. Nylig skrev *New York Times* reporteren Patrick Kingsley en artikkel med overskriften: “Et delt hus i Øst-Jerusalem”. Denne artikkelen handler om et omstridt eierskap til et hus som ulovlig ble bygget av arabere i Øst-Jerusalem på et sted hvor det sto et hus som israelske domstoler tidligere har fastslått tilhørte en “Jewish Land Trust”, og som avviser eierskapet til araberne som heller ikke handlet i samsvar med de juridiske krav for en byggetillatelse slik det er bestemt i vanlige planleggingslover. Reporteren fremstiller sin fortelling slik: “Saken er en del av et forsøk fra jødiske bosettere på å styrke jødisk kontroll over Øst-Jerusalem, en prosess mange palestinere ser på som etnisk rensing.” Han forteller ikke noe om hvordan jødene ser på samme sak.

Artikkelen har tatt med at “en domstol sa at en jødisk organisasjon har retten til hele bygningen fordi landet tilhørte den før grunnleggelsen av den israelske stat i 1948. Etter min oppfatning er det å betegne som “settlerne” israelere som har juridisk eierskap som bare ble avbrutt av den jordanske okkupasjon mellom 1948 og 1967, misvisende, og et forsøk på med upassende ord å skjule nøyaktig hvem som er “settler” i en “okkupasjon”.

I den hensikt å så tvil om den jødiske familiens rett til å få tilbake det som ble stjålet etter 1948, sier journalisten at Israel tok “Vestbredden” fra Jordan i 1967, men han nevner ikke at Israel kjempet en defensiv krig da landet ble angrepet av arabiske land. Det nevnes ingenting om lynsjingen av jødiske innbyggere av arabiske naboer i byer hvor de bodde sammen, eller at Hamas nå er mer populær på Vestbredden enn Abbas. De palestinske myndighetene har holdt fast på sine grunnleggende mål om å drepe jødene og ta tilbake hele landet, noe man vanligvis kaller “fra elven til havet”.

Heldigvis siterer artikkelen en viseborgermester i Øst-Jerusalem som erkjenner at lovene om rettigheter til land favoriserer jøder for å beskytte Israels karakter, og borgermesteren kommer til poenget: “Dette er en jødisk stat.” Og det bekymrer mange folk mer enn noe annet.

Derfor bør alle henvisninger til Øst-Jerusalem og Judea og Samaria ved offentlige sammenkomster ha en erklæring maken til den som kom ved offentlige tilstelninger i det vestlige Canada, hvor det heter at arrangementet finner sted på udelt og innfødt land (ingen avtale er til nå signert). Det burde hete: *“Dette landet er anerkjent på grunn av den historiske tilknytning det jødiske folk har til det historiske Palestina, som igjen er det gamle Israel, nå gjenopprettet som nasjonalhjemmet for jødene i vårt land slik det ble godkjent på San Remo-konferansen i 1920.”*

Kanskje burde også følgende bli tilføyd: “Den fortsatte bruk av ordene som beskriver jøder som “settlerne” eller “okkupanter” er i strid med loven. Vi mener at det riktige ordet er “en som vender tilbake”.

Vær klar over at en innfødt kan bli definert som en person forbundet med et sted gjennom fødsel, selv man ikke bor dere senere. Alle jøder er innfødte (native) for Israel, selv om vi ikke selv har bodd der.

Vi håper at Abraham-avtalene igjen vil gjøre at araberne (for tiden Bahrain, De forente arabiske emirater, Sudan og Marokko) godtar, til gjensidig fordel for alle folk, en liten jødisk stat i et stort hav av muslimer. Vi håper at europeerne som drepte så mange av oss, vil bli enig i at man skal slutte å snakke om “settlerne” og “okkupanter” og lære jødernes historie for å vite at vi er det folket som har vendt tilbake til vårt eget hjemland.

Noter:

Kilde: <https://www.israelnationalnews.com/News/News.aspx/308763>

1. <https://middleeastfacts2015.blogspot.com/2014/12/>
2. <http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/History/peel1.html>
3. <https://en.wikipedia.org/wiki/Jordan>
4. https://en.wikipedia.org/wiki/Abdullah_I_of_Jordan
5. http://israelforever.org/history/san_remo_forgotten_milestone_Israel/index.html
6. http://en.wikipedia.org/wiki/Arab_League
7. https://israelforever.org/interact/blog/why_you_should_know_san_remo/
8. <http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/History/mandate3.html>
9. <http://www.blog.standforisrael.org/issues/world-opinion/pan-arabism>
10. <https://history.state.gov/milestones/1914-1920/paris-peace>
11. http://en.wikipedia.org/wiki/Treaty_of_S%C3%A8vres

Husk jødene i ditt testamente

Du kan gi en testamentarisk gave til Senter mot Antisemittisme (SMA)

SENTER MOT
ANTISEMITTISME

Under Holocaust mistet jødene så å si alt de eide. I Norge måtte jødene undertegne et skjema der "De sa seg enig i" at alt de eide ble beslaglagt, før de ble sendt i døden. ("Lov av 26. oktober 1942 om inndragning av formue som tilhører jøder"). I den islamske verden ble ca. 870.000 jøder kastet ut og alt de eide ble konfiskert av regimene og mobben.

Jødene trenger din hjelp til å bygge sitt land og til å sikre sin fremtid. Vi i SMA arbeider med å forebygge jødehatet, men ønsker ikke å være avhengig av statlige eller politisk betingede midler.

Forebygging av jødehatet og kampen for den jødisk-kristne arven er et langsiktig arbeid som krever mye tålmodighet, kunnskap og økonomiske midler.

Ved å tilgodese SMA i ditt testamente kan du være med og påvirke positivt til en bedre fremtid for både jøder og kristne.

Om du vil, kan SMA opprette et legat, kalt opp etter deg. Avkastningen av arven din skal brukes til å betale senterets arbeid og gi humanitær hjelp til dem som virkelig trenger det i Israel.

Senter mot Antisemittisme (SMA) kan være behjelpelig med de formelle aspektene, om ønskelig.

**Takk for at du vil være med
oss i vår kamp mot jødehatet.**

Dr. Michal Rachel Suissa, leder for SMA

Senter mot antisemittisme (SMA)
Øvre Ullern terrasse 51, 0380 Oslo
Org.nr.: 984 595 948

Telefon (+47) 92 29 30 36
E-mail post@sma-norge.no
Web www.sma-norge.no

Facebook [antisemittisme.no](https://www.facebook.com/antisemittisme.no)
Twitter [@antisemittisme](https://twitter.com/antisemittisme)
Bankgiro 6242.10.60644
Vipps 84727

Khaled Abu Toameh som er en prisvinnende journalist basert i Jerusalem, skriver for Gatestone Institute.

Den palestinske politistaten

Khaled Abu Toameh

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Tidligere i år kom PA-president Mahmoud Abbas med en lov for å fremme offentlige rettigheter foran det palestinske parlaments- og presidentvalget, som skulle finne sted 22. mai og 31. juli.

Paragraf 1 i loven sørger for å *“skape en forståelse for offentlige rettigheter i hele Palestina.”* Dette skulle også omfatte frihet til politisk og nasjonal handling.

Paragraf 2 sørger for at det ikke skal finne sted *“forvaring, arrestasjon, forfølgelse, eller å holde enkeltmennesker ansvarlige for ting som har med ytringsfrihet eller politisk holdning å gjøre.”*¹

Siden den nye loven trådte i funksjon 20. februar, har Abbas som nettopp påbegynte sitt 16. år av sin opprinnelige 4-årstermin, avlyst valgene under påskudd av at Israel ikke svarte på hans anmodning om å tillate at det kunne stemmes i Jerusalem.

Israel har aldri sagt, bør det bemerkes, at man ville hindre at palestinske valg kunne gjennomføres i områder som Israel har suverenitet over i Jerusalem.

Ved å avlyse valgene sent i april, forsøkte Abbas åpenbart å skape inntrykk av at Israel hadde forbudt palestinere i Øst-Jerusalem å avgi stemme.

Men Abbas sin palestinske “Sentrale valgkommisjon” er åpenbart uenig med ham.

I en uttalelse sa kommisjonen at 150000 velgere i Øst-Jerusalem kunne avgi stemme ved valgstasjoner i områder under kontroll av PA, i utkanten av

“Israel har aldri sagt, bør det bemerkes, at man ville hindre at palestinske valg kunne gjennomføres i områder som Israel har suverenitet over i Jerusalem.”

Jerusalem, – en prosess som ikke trenger grønt lys fra Israel.^{2,3} Uavhengig av dette kunne et symbolsk antall på 6300 velgere avgi sin stemme på israelske postkontorer i Øst-Jerusalem, i samsvar med tidligere avtaler som er inngått mellom Israel og palestinerne.

Den virkelige grunnen til at Abbas avlyste valgene, var hans frykt for at hans fragmenterte Fatah skulle tape for Hamas og andre politiske rivaler. Abbas var redd for at Hamas igjen ville vinne parlamentsvalget slik de gjorde i 2006.

Dessuten var Abbas redd fordi viktige representanter fra hans egen fraksjon, eksempelvis Marwan Barghouti, Nasser al-Qidwa og Mohammed Dahlan, åpent utfordret ham ved å sette opp sine egne valglistor.

Abbas brøt sitt løfte om å holde det første valget til det palestinske parlament siden 2006 og det første presidentvalget siden 2005. I løpet av de foregående ukene har han også brutt sitt løfte om å “styrke” offentlige rettigheter og forby fengsling av palestinere som har gitt uttrykk for sine synspunkter eller på grunn av deres politiske holdninger.⁴

Samtidig har Abbas og hans Fatah-fraksjon vist at de grunnleggende sett ikke er noe særlig forskjellig fra andre totalitære regimer, særlig i den arabiske verden.

Disse lederne har forvandlet det PA-kontrollerte området på Vestbredden til en politistat hvor politiske opposisjonister blir slått til døde, arrestert, torturert og trakassert.⁵

De har forvandlet disse områdene til en politistat hvor den palestinske regjeringen mobiliserer gangstere for å slå fredelige demonstranter og journalister.^{5,6}

Nizar Banat, den politiske aktivisten og uttalte kritiker av det palestinske lederskapet som angivelig ble slått i hjel 24. juni av palestinske sikkerhetsoffiserer, var ikke det eneste palestinske offeret for Abbas sine

voldsomme angrep på ytringsfriheten. Siden Abbas besluttet å avlyse alle valg, har dusinvis av palestinere blitt undersøkt av sikkerhetsstyrkene til PA.⁷

Angrepet ble nesten fullstendig ignorert av de viktigste mediene i Vesten – inntil Banat døde. Det ble ignorert fordi gjerningsmennene ikke var israelske politimenn eller soldater. Det ble ignorert fordi media ikke kunne finne en måte å anklage Israel for det faktum at den palestinske regjeringen plaget, trakasserte og torturerte palestinere.

Hadde utenlandske medier og internasjonale menneskerettighetsorganisasjoner brydd seg om hvordan den palestinske regjeringen opptrer overfor sitt eget folk, kunne Banat fremdeles vært i live. Hadde de brydd seg om de daglige arrestasjonene av politiske aktivister, så ville palestinske journalister og politiske aktivister som protesterte mot Banats død i gatene i Ramallah ikke ha blitt skamslått og arrestert.⁷

Tausheten fra det internasjonale samfunnet og media overfor krenkelser av menneskerettighetene ved PA, har fått palestinske journalister til å appellere direkte til EU om å gi dem beskyttelse.

Flere palestinske journalister som ble alvorlig slått eller trakassert av de palestinske sikkerhetsstyrkene i de siste dagene kom med følgende uttalelse:

“Jeg er en palestinsk journalist. Jeg oppfordrer EU og internasjonale menneskerettighetsorganisasjoner til å gjøre det som er nødvendig for å beskytte meg under mitt journalistiske arbeid. Dessverre har jeg og mine kolleger blitt gjenstand for angrep, restriksjoner og forbud mot journalistisk arbeid i lengre perioder av de palestinske sikkerhetsstyrkene.”⁸

Den palestinske aktivisten Jihan Awad kommenterte på Twitter: *“Den palestinske pressen er i fare – i fare for undertrykkelse, hindring i arbeidet og at sannheten blir skjult og forfalsket.”⁹*

En annen palestinsk kvinne, Hala Marshood, skrev som svar på de voldelige angrepene fra de palestinske sikkerhetsstyrkene og Fatahs angrep på palestinere som protesterte:

“Situasjonen i dag var forferdelig. Slag og angrep, og noen utartet til (seksuell) trakassering, tyveri av telefoner. Angrep på folk som filmet; kjepper, steiner og kanner ble kastet (mot dem som protesterte). Dette er hva som skjer når en korrupt myndighet skaper bander og angripere.”⁹

“Nizar Banat, den politiske aktivisten og uttalte kritiker av det palestinske lederskapet som angivelig ble slått i hjel 24. juni av palestinske sikkerhetsoffiserer, var ikke det eneste palestinske offeret for Abbas sine voldsomme angrep på ytringsfriheten.”

Samer Nazzal var en av de mange palestinske journalister som ble fratatt sitt pressekort på grunn av protest mot PAs vold og brutalitet overfor ham og hans kolleger. *“Jeg har ikke bruk for det lenger,”* skrev Nazzal i en tekst som lå ved hans pressekort utstedt av PA.¹⁰

Det aktuelle opprøret mot Abbas og PA er ikke på grunn av hensynet til aktivisten som etter sigende ble dratt ut av sin seng av 27 palestinske sikkerhetsoffiserer og slått til døde med jernstenger og klubber.

De spontane protestene er et uttrykk for palestinernes voksende frustrasjon og skuffelse over deres korrupte og undertrykkende ledelse. Protestene er dessuten hovedsakelig rettet mot Biden-administrasjonen og dens representanter som nylig har bukket og skrappt for å finne måter å myke opp Abbas og hans Fatah-grupper. De sender følgende budskap til Biden-administrasjonen: Slutt med støtten til våre korrupte ledere.¹¹

Med henvisning til Biden-administrasjonens forsøk på å styrke PA og å gjenoppta en betingelsesløs finansiell støtte, sa den palestinske skribenten Nadia Harbash:

“Etter amerikanernes siste forsøk på å “styrke” PA på Vestbredden, viser virkeligheten på bakken en økende undertrykkelse av frihetene; først og fremst ytringsfriheten, og så en korrupsjon som rekker helt til dørstokken i våre hjem. Det internasjonale samfunnet med sine regjeringer, institusjoner og mennesker, er også ansvarlige for dette drapet fordi de vet meget godt at de har støttet en systemisk korrupsjon som i de siste årene bare har økt, og situasjonen for palestinerne forverrer seg. Likevel støtter de et slikt kriminelt og korrupt system. Det er det internasjonale samfunnets støtte til et slikt regime som gjør det mulig at disse forbrytelsene fortsetter. Nizar (Banat) og dusinvis av andre som ham, inkludert meg selv, er ofre for dette korrupte kriminelle systemet som fortsetter med å true vårt liv.”¹²

Hva vil den vestlige verden, med Biden-administrasjonen i spissen, gjøre med vitnesbyrdene fra palestinske journalister og politiske aktivister som blir tatt og bragt til taushet av sine egne ledere? Vil Biden-administrasjonen og den vestlige verden legitimere – og belønne med millioner av dollar og kanskje en egen stat – politiske ledere som er brutale, torturerer og myrder sine egne journalister og innbyggere? For å oppnå hva? Skal Amerikas arv være å belønne et slikt regime?

Kilder

Kilde: <https://www.gatestoneinstitute.org/17515/palestinian-police-state>

1. <https://english.wafa.ps/Pages/Details/123363>
2. <https://tinyurl.com/64b5xev4>
3. <https://tinyurl.com/45nuttdy>
4. <https://english.wafa.ps/Pages/Details/123363>
5. <https://twitter.com/qudsn/status/1409269446284304385?s=20>
6. <https://www.facebook.com/advhuman.org/posts/2281564121974784>
7. <https://royanews.tv/news/250048>
8. <https://www.facebook.com/lainah.net/posts/822805745323384>
9. <https://www.facebook.com/hala.marshood/posts/10226870546726701>
10. <https://www.facebook.com/sam.nazzal/posts/10165006961860316>
11. <https://tinyurl.com/74fcwbh8>
12. <https://tinyurl.com/84s6pawx>

www.israelsvenner.no

Prosessen mot Israel er utgitt av Israels venner

Du kan selv være med og formidle denne kunnskapen til flere.

Boken Prosessen mot Israel – hvordan folkeretten misbrukes for å delegitimere staten Israel er utgitt av et uavhengig nettverk av internasjonale folkerettsjurister og eksperter, thinc, som holder til i Haag. Den norske utgaven er oversatt og utgitt av Senter mot antisemittisme som har opparbeidet et godt samarbeid med det ekspertmiljøet i Haag. Boken tar for seg og tilbakeviser anklagene om israelske brudd på folkeretten og bør leses av alle som er opptatt av debatten om den jødiske statens plass i verdenssamfunnet.

Formålet med å utgi boken i Norge er å bistå alle som er opptatt av Israel og folkeretten med riktige og holdbare standpunkter og argumenter til personlig oppdatering, eller til bruk i den pågående offentlige debatt om bokens tema. Det er ikke nødvendig med spesialkompetanse for å lese og forstå denne boken.

**Du kan bestille boken direkte fra SMA (post@sma-norge.no),
fra Document forlag (www.documentforlag.no)
eller fra Visjon Norges Webshop (www.visjonwebshop.com).**

Israels venner i Norge har støttet trykkingen av boken. Men i Norge er det mye dyrere å sende boken i posten enn det er å trykke den. Vi håper derfor at dere vil være med og støtte distribusjonen i Norge slik at flere kan få nytte av den og SMA får dekket mer av utgiftene.

**Sammen kan vi bringe sannhet om
Israel inn i det offentlige rom.**

Vi takker for din støtte i visshet om at et korrekt informert folk betyr et bedre samfunn for oss alle.

Med vennlig hilsen

Michal Rachel Suissa,

Leder for Senter mot antisemittisme, SMA

Bankkonto: 6242.10.60644 / Vipps: 84727

Tel: 92 29 30 36 / E-mail: post@sma-norge.no

Web: <http://sma-norge.no>

Facebook: [antisemittisme.no](https://www.facebook.com/antisemittisme.no) / Twitter: [@antisemittisme](https://twitter.com/antisemittisme)

Org.nr. 984 595 948

Raymond Ibrahim er en egyptisk født forfatter tilknyttet David Horowitz Freedom Center.

Tyrkia ærer – og forsøker kanskje å etterligne? – en masse-morder, pedofil og slavehandler

Raymond Ibrahim

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

For tiden er den tyrkiske presidenten Recep Tayyip Erdoğan svært opptatt av å omgjøre kirker til moskeer. Den 4. juni 2021 talte han om den tyrkiske arven med erobring og omgjøringen av Hagia Sofia til moské i forbindelse med en moskéåpning i byen Zonguldak. Med hans egne ord *“er gjenåpningen av Hagia Sofia som moské viktig siden den er en arv fra erobringen.”*¹

Mens Vesten er opptatt av å forkaste enhver “erobring” som dets forfedre måtte ha vært delaktige i – eksempelvis “erobringen av Amerika” av “folkemorderen” Columbus, – er den tyrkiske presidenten beskjeftiget med å skryte av de voldelige erobringene som ble gjennomført av hans muslimske forfedre. Betydningen av denne forskjellen, og hva den betyr for fremtiden, er det viktig å være klar over.

Som et eksempel kan vi bruke Erdoğan's holdning overfor Tyrkias største jihad-krigere i historien – og hvis forferdelige handlinger ville gjøre skam på ISIL. Sist sommer mens han feiret sin beslutning om å omgjøre Hagia Sofia – som i tusen år har fungert som den østlige kristendommens største kirke – til moské, hilste Erdoğan gjentatte ganger Sultan Muhammad al-Fatah (erobreren, 1432 – 1481) for med vold å ha forvandlet det kristne Konstantinopel til det islamske Istanbul.²

Vær klar over at Sultan Muhammads eneste begrunnelse for å erobre Konstantinopel var at islam krever at “vantro” underkaster seg – i dette tilfelle kristne. Han hadde ingen annen “bekymring” enn det. Da han først ble

Hagia Sofia ble bygt som kirke i da den kristne byen Konstantinopel i år 532-537. Etter muslimsk okkupasjonen av dagens Tyrkia ble kirken gjort om til en moské i 1453, og senere til et museum i 1935, og moské igjen i juli 2020 ved den tyrkiske diktator presidenten Recep Tayyip Erdoğan. Igjen svikter de kristne sine egne.

sultan, “sverget han ved guden til sin falske profet, profeten hvis navn han bar”, skrev en samtidig bitter kristen senere, *“at han var deres (de kristnes) venn og ville forbli det resten av livet og en støtte for Konstantinopel.”* Selv om de trodde ham, gjorde Muhammad bruk av “den mest nedrige forstillelse og bedrag”, skrev Edward Gibbon. *“Med munnen snakket han om fred, men i sitt hjerte var han opptatt av krig.”*

Under sin beleiring av Konstantinopel styrket han sin muslimske hær med jihad-ideologi, også ved å slippe løs horder av islamske predikanter som ropte:

“Muhammets barn, vær ved godt mot for i morgen vil vi ha hånd om så mange kristne at vi kan selge dem, to slaver for en dukat, og vi vil få slike rikdommer at vi synes som laget av gull, og av grekernes skjegg vil vi lage bånd for våre hunder, og deres familier vil bli våre slaver. Så vær ved godt mot og vær klare til å dø lykkelig for kjærligheten til den alltid værende Muhammed.”

“Husk løftene fra vår profet om falne krigere i koranen,” sa sultanen selv: “Mannen som dør i slag vil bli legemlig bragt til paradiset og skal spise sammen med Muhammed i nærvær av kvinner, vakre gutter, og jomfruer.”

“Mannen som dør i slag vil bli legemlig bragt til paradis og skal spise sammen med Muhammed i nærvær av kvinner, vakre gutter, og jomfruer.”

Omtalen av “vakre gutter” er ikke bare en nøyaktig henvisning til koranens løfte (52:24; 56:17 og 76,19).³ Muhammed var notorisk pedofil. Hans slavebinding og voldtekt av Jacob Notaras – en vakker 14 år gammel adelsmanns sønn i Konstantinopel, som Muhammed tvang til å bli hans personlige gutteprostituerte inntil han flyktet – var bare et de mest kjente tilfellene. Sultanen knivstakk til døde en annen kristen gutt som *“foretrakk døden fremfor skjensel”*.

Etter sin erobring og skjending av Hagia Sofia, fikk Muhammad de *“stakkars innbyggerne i Konstantinopel”* slept frem for sine menn under kveldens festligheter og *“beordret at mange av dem skulle hakkes i småbiter som ren underholdning.”* Resten av byens befolkning – så mange som 45 000 – ble slept av gårde i lenker for å bli solgt som slaver.⁴

Dette er mannen som Tyrkia og dets president ærer – også ved igjen å omgjøre en av kristendommens største og eldste kirker til moské til minne om erobringen. Muhammad al-Fatah er ikke den eneste terroristen som blir æret, som Erdoğan forklarte i en av sine taler:

*“Erobringen av Istanbul (Konstantinopel) og omgjøringen av Hagia Sofia til en moské er blant de mest ærerike kapitler i tyrkisk historie.... At Hagia Sofia gjenoppstår, markerer våre minner som høydepunkter som vår historie er så full av, fra slagene ved Badr til Manzikert, fra Nicopolis til Gallipoli (alt sammen jihad-seire).... Gjenoppståelsen av Hagia Sofia avtvinger vår respekt og hengivenhet overfor våre forfedre, fra Alp Arslan (islamsk seierherre ved Manzikert som åpnet veien for erobringen av Lilleasia, og som massakrerte eller gjorde titusener av kristne til slaver), til Muhammad al-Fatah, til Abdulhamid (som massakrerte så mange som 300 000 armenere i hellig krig i årene 1894-96). Gjenoppstandelsen til Hagia Sofia ærer Muhammad al-Fatahs eroblingsånd. ... Dersom Allah vil, vil vi fortsette med å vandre på denne hellige stien ustanselig og uten å nøle, helt til vi når vårt endelige mål.”*⁵

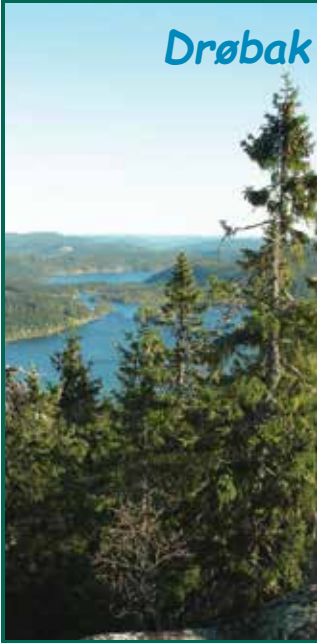
Budskapet kunne ikke vært tydeligere: Jihad-ideologi dominerer i Tyrkia, i alle fall dets ledere. Invasjon og erobring av nabofolk – ikke på grunn av noen problemer, men fordi de ikke er muslimer – med alt som følger av grusomheter, voldtekt, ødeleggelser og masseslaveri, er åpenbart idealet som man igjen skal følge når Vesten befinner seg i solnedgangen.

Men fordi amerikanerne er vant til å se at statuer over heltene i deres eget land blir revet ned – av den eneste grunn at de er hvite og/eller kristne, og derfor i seg selv er onde, er betydningen av Erdoğans ord og lovprisning av Muhammad erobreren – som i egenskap av asiatisk muslim er helt immun overfor kritikk fra Vesten siden det kan være “rasistisk” – noe de ikke vil forstå.

Kilder

Kilde: <https://www.frontpagemag.com/fpm/2021/06/turkey-praisesand-seeks-emulate-mass-murdering-raymond-ibrahim/>

1. <https://tinyurl.com/yuj9a9zm>
2. <https://www.youtube.com/watch?app=desktop&v=0x-ROvVnPXU>
3. <https://quran.com/52/24-34>
4. <https://www.raymondibrahim.com/2020/07/15/hagia-sophia-turkic-fables-vs-historic-facts/>
5. <https://www.armenian-genocide.org/hamidian.html>

Drøbak Invest AS

Kjøp av alle typer eiendom og selskaper.
Omgående oppgjør.
Overtakelse nå eller i fremtiden.

Kontakt: Jan Dante
Mob. 90065000
Seiersten Sentrum 3
1443 Drøbak

Avisen som informerer og
inspirerer

Bestill 1 års abonnement, og få
2 mnd. GRATIS!

NBI Bruk BLOKKBOKSTAVER

HØST TILBUD:

**HELÅR
kr. 1099**

(Ord. kr.: 1340,-)

JA! Jeg vil bli abonnent på Norge IDAG

Navn: _____

Adresse: _____

Postnr.: _____ Sted: _____

Tlf.: _____

Kristin Mediaallianse Drift AS
Svarsending 8123
0097 OSLO

Klipp ut og send inn

SEND INN ELLER RING **55 92 29 00**

Husk jødene i ditt testamente

SENTER MOT
ANTISEMITTISME

Du kan gi en testamenterisk gave til Senter mot Antisemittisme (SMA)

Under Holocaust mistet jødene så å si alt de eide. I Norge måtte jødene undertegne et skjema der "De sa seg enig i" at alt de eide ble beslaglagt, før de ble sendt i døden. ("Lov av 26. oktober 1942 om inndragning av formue som tilhører jøder"). I den islamske verden ble ca. 870.000 jøder kastet ut og alt de eide ble konfiskert av regimene og mobben.

Jødene trenger din hjelp til å bygge sitt land og til å sikre sin fremtid. Vi i SMA arbeider med å forebygge jødehatet, men ønsker ikke å være avhengig av statlige eller politisk betingede midler.

Forebygging av jødehatet og kampen for den jødisk-kristne arven er et langsiktig arbeid som krever mye tålmodighet, kunnskap og økonomiske midler.

Ved å tilgodese SMA i ditt testamente kan du være med og påvirke positivt til en bedre fremtid for både jøder og kristne.

Om du vil, kan SMA opprette et legat, kalt opp etter deg. Avkastningen av arven din skal brukes til å betale senterets arbeid og gi humanitær hjelp til dem som virkelig trenger det i Israel.

Senter mot Antisemittisme (SMA) kan være behjelpelig med de formelle aspektene, om ønskelig.

**Takk for at du vil være med
oss i vår kamp mot jødehatet.**

Dr. Michal Rachel Suissa, leder for SMA

Senter mot antisemittisme (SMA)
Øvre Ullern terrasse 51, 0380 Oslo
Org.nr.: 984 595 948

Telefon (+47) 92 29 30 36
E-mail post@sma-norge.no
Web www.sma-norge.no

Facebook [antisemittisme.no](https://www.facebook.com/antisemittisme.no)
Twitter [@antisemittisme](https://twitter.com/antisemittisme)
Bankgiro 6242.10.60644
Vipps 84727

Besøk vår hjemmeside og hold deg informert!

For deg som vil skille mellom løgn og sannhet i dagens mediebilde.

For deg som vil skille mellom propaganda og informasjon.

For deg som leter etter sannheten som er tildekket.

www.sma-norge.no

Willy Gjøsund, SMAs web-ansvarlige